

ଅନୁଭବ

ଅନୁଭବ

ଅନୁଭବ

နွမ်ဂျာသိုင်း ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

*၁၉၅၂ ခုနှစ်တွင် သာစည်မြို့၌ မွေးဖွားသည်။ ။

*အဘဦးမြ၊ အမိဒေါ်မမကြီးဖြစ်၍ မွေးချင်းခုနစ်ယောက်အနက် သားအကြီးဆုံး ဖြစ်သည်။ ။

*၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင် အ-ထ-က (၂) အင်းစိန်မှ အခြေခံပညာအထက်တန်း အောင်မြင်ပြီး စက်မှုတက္ကသိုလ်ပဉ္စမနှစ်အထိ လျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာ ဘာသာရပ် ဖြင့် သင်ကြားခဲ့သည်။ ။

*ထို့နောက်တက္ကသိုလ် စာပေးစာယူသင်တန်းမှ သိပ္ပံဘွဲ့ (ရှုပဗေဒ) ရရှိ၍ ရန်ကုန် ဝိဇ္ဇာနှင့်သိပ္ပံတက္ကသိုလ်တွင် မဟာသိပ္ပံ (ရှုပဗေဒ) နောက်ဆုံးနှစ် အပိုင်း (က) တက်ရောက်ခဲ့သည်။ ။

*၁၉၆၉ ခုနှစ်မှ စ၍ အဟိ၊ သင့်ဘဝ၊ တိုင်းရင်းမေ...စသော စာစောင်များ တွင် ကဗျာနှင့် ဝတ္ထုတိုများ ရေးသားခဲ့သည်။ ။

*၁၉၇၃ ခုနှစ်တွင် ပါးကွက်ကြားနှင့်လပြည့်ဝန်း ကဗျာလုံးချင်းထုတ်ဝေ၍ ၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် အချစ်ဆုံးသူရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိအမည်ရှိဝတ္ထုအမည်ရှိဝတ္ထုဖြင့် လုံးချင်းလောကသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ ။

ယနေ့အထိလုံးချင်း ဝတ္ထုရှည်ပေါင်း အုပ်ရေ (၉၀) ကျော် ရေးသားပြုစုခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ။

*ရေးသားပြုစုခဲ့သော ဝတ္ထုများ အနက်မှ -

"အားလုံးပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ကြပါစေ" ဝတ္ထုကို "ချစ်နှင်းဆီလှလှလေး" အမည်ဖြင့် လည်းကောင်း၊

"နွေဦးရောက်ပြီ သူငယ်ချင်း" ဝတ္ထုကို "နွေဦးရောက်ပြီ ကိုကို" အမည်

ည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊

"အလယ်ကလူ စကားဝဲ၏ " ဝတ္ထုကို "လွမ်းနေမယ် မမ" အမည်ဖြင့်
လည်းကောင်း၊

"တစ်ပင်တည်း ရင်ထဲကနွယ်" ဝတ္ထုကို "မယ်သီတာလိုမိန်းကလေး"
အမည်ဖြင့် လည်းကောင်း၊

"ချစ်သူကိုကိုချိုးခဲ့တာ ပျိုပျိုပန်ဆင်စရာ" ဝတ္ထုကို "မောင့်မြခွာညို"
အမည်ဖြင့် လည်းကောင်း၊

"နွေ၏ အလွန်" ဝတ္ထုကို "နွေ၏ အလွန်" အမည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊

ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးပြီးဖြစ်သည် ။

*ရေးသားပြီး ဝတ္ထုများ ထဲမှ ဗီဒီယိုရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးပြီးစီးသော
ဝတ္ထုများမှာ

"ရက်ရွေးမနေပါနဲ့ ကိုကိုရယ်"

"အချစ်ဆုံးလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်"

"မေတ္တာရှိရင်းစွဲမို့ လွဲနိုင်ပါဘူးရှင်"

"တစ်ခါတုန်းက တက္ကသိုလ်မှာ "

"အိပ်မက်ကို တွေ့ရသလိုပဲနော်"

"နှစ်နားကပ်လို့ တိုင်ပင်ချင်တယ်" (သတိထား အမည်ဖြင့်) "ခပ်ညံ့
ညံ့ပဲကောင်းပါတယ်" (ကမ္ဘာကြီးကလှပါတယ် အမည်ဖြင့်"

"အိပ်မက်မြို့သူ"

"တိမ်တောင်ညိုပြာ"

"ဒေါင်းယာဉ်ပျံဘုံနံဘေးမှာ စာရေးလို့ ထားချင်တယ်"

"မိုးရေတက်ရေ တဖွေးဖွေး"

"မြူဝန်းလို့ ခို" စသည် တို့ ဖြစ်သည်။

*ဝတ္ထုနှင့်ဇာတ်ညွှန်းများ ရေးသားခဲ့သော ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုဇာတ်လမ်းများမှာ

"မမစိမ်း"

"မဟာ သမုဒ္ဒရာ၌ပင်အနားသက်ကမ်းစပ်ရှိ၏။

"မိုးကောင်းကင်မျက်နှာကျက်၌ တည်သော အလင်းအိမ်"

"ကောင်းကင်ယံ၌ ကြယ်များ လင်းလက်၍ မြေကြီးပေါ်တွင် ပန်းများ ပွင့်ကြသည်"

"နှလုံးသားတွင် ကမ္ဘာတစ်ခုမည်" "ကမ္ဘာပုဒ်" တို့ ဖြစ်သည်။

*ဇာတ်သဘင်တွင် ရွှေမန်းသဘင်မှ "တစ်ခါတုန်းက တက္ကသိုလ်မှာ"

မောင်နန်းဝင်း၏ နန်းမဟာသဘင်မှ "တစ်ပင်တည်း ရင်ထဲကနွယ်" နှင့် "ဒေါင်းယာဉ်ပျံ ဘုံနံဘေးမှာ စာရေးလို့ ထားချင်တယ်" ဝတ္ထုများကို ပြဇာတ်အဖြစ် စင်တင်ကပြခဲ့ပါသည်။

★

စာရေးသူ၏ အမှာ

၁၉၈၀ ခုနှစ်မှ စ၍ ဝတ္ထုများ ၊ လုံးချင်းများ အလျဉ်မပြတ် ရေးသားခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ၂၀၀၀ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင် မရေးဖြစ်တော့ပါ။ ။ သက္ကရာဇ် ၂၀၀၉ ခုနှစ်၊ နှစ်ကုန်ပိုင်းကျမှ အယ်ဒီတာ ချုပ်မင်းအုပ်စိုးနှင့် သရပါမဂ္ဂဇင်းကို အကြောင်းပြု၍ ဤ 'တို့ လျှောက်ခဲ့ရာ လမ်းကန္တာဝယ်' ကို ရေးဖြစ်ပါသည်။ ။

'လူငယ်များ အတွက် သင်ခန်းစာ၊ အားမာန်၊ ဗဟု သုတရစေခြင်း အလို့ငှာ အစ်ကိုကြီး၏ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝ အတွေ့အကြုံများကို အမှတ်တရပြန်လည်ရေးသားပေးပါ...' ဆိုသော စကားဖြင့် ညီလေးမင်းအုပ်စိုးက သရပါမဂ္ဂဇင်း အတွဲ (၁) အမှတ် (၁) မှ စတင်ထည့်သွင်းအသုံးပြု ရန် တိုက်တွန်းပါသည်။ ။

မှန်တာပြောရလျှင် ဝတ္ထုရေးခြင်းကို ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေသော အချိန်နှင့် ကျန်းမာရေးကြောင့် နေထိုင်မှုဘဝ ပြောင်းလိုက်ရခြင်းများကြောင့် စာမရေးဘဲ (၁၀) နှစ်နီးပါးနေခဲ့သော ကျွန်တော်သည် ညီလေးမင်းအုပ်စိုး စကားကြောင့် ရင်ခုန်လှုပ်ရှားသွားပါသည်။ ။

ဝတ္ထုများ မရေးချင်၊ မရေးနိုင်ခဲ့သည့်နောက်ပိုင်း ကျွန်တော်ဘာစာမျိုးရေးရမှန်းမသိဘဲ ဆယ်စုနှစ်တစ်စုခန့် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်။ ။ ထိုတိုက်တွန်းနှိုးဆော်မှုကြောင့် ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မရေးဖူး

သော ကျွန်တော့်ဘဝ အတွေ့အကြုံများ အကြောင်း ရေးရမည်ဆိုသော အခါ (၁) အားငယ်ပါသည်။ (၂) စိတ်လှုပ်ရှားပါသည်။ ။

အားငယ်ရခြင်းအကြောင်းမှာ ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိဆန်ဆန် ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်ရေးသည် ဆိုသည် မှာ ကိုယ်က အရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေမှ ကောင်းပါသည်။ ။ သို့မှ သာ သူနှင့် သက်ဆိုင်သော အကြောင်းများ သည် အများ သူငါ စိတ်ဝင်စားသည့် အကြောင်းအရာများ ဖြစ်နေပါ လိမ့်မည်။

ကျွန်တော်က အသင့်အတင့်သာ အောင်မြင်သော ဝတ္ထုများ ရေးသားခဲ့ခြင်းမှ အပ အခြားဘာမှ အရေးမပါသော လူတစ်ယောက်၊ လူရိုးရိုးတစ်ယောက်သာမို့ ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်ရေးရမှာ လက်တွန့်ပါသည်။ ။

အချက် (၂) စိတ်လှုပ်ရှားရခြင်းမှာ သူများကစိတ်ဝင်စားချင်မှ စိတ်ဝင်စားမည်ဖြစ်သော်လည်း ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ကျွန်တော့်ဘဝထဲမှာ ကျွန်တော်အမှတ်တရ ပြန်ပြောပြချင်သည့် အကြောင်းအရာ လေးတွေ ရှိနေ၍ ဖြစ်သည်။ ။ အနည်းဆုံးတော့ ကျွန်တော်ဘာဖြစ်ခဲ့၊ ဘာလုပ်ခဲ့သည် ဆိုသည် များကို ကျွန်တော်နှင့် ဆက်စပ်မှုရှိသူများ သိခွင့်ရ၊ မှတ်တမ်းပြုခွင့်ရပြီဟု ဝမ်းသာစိတ်နှင့် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။

ထိုအားငယ်စကားပြောမိသောအခါ သရပါအယ်ဒီတာချုပ်က 'မဟုတ်ပါဘူး အစ်ကို၊ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအကြောင်းဆိုပေမယ့် လူငယ်တွေအတွက် သမိုင်းပါ...' တဲ့။ ။ အလွန်အဖိုးထိုက်သော အားပေးစကားဖြစ်ပါသည်။ ။

တကယ်ရေးချသောအခါ ထင်တာထက်ပို၍ ရေးစရာတွေများလာပါသည်။ ။ အကြောင်းမဟုတ် တာကို အကြောင်းလုပ်ရေးမိမှာ ကိုစိုးရိမ်နေသည့် ကြားထဲက အချက်အလက်ဖြစ်စဉ်တော်တော်များ များကို ချုံ့မရ၊ ချန်မရဘဲ ရှည်လျားစွာ ဖော်ပြနေမိတော့သည်။ ။

လစဉ်မပြတ် ၁၂လ ၁၅လ စသဖြင့် ရောက်လာသောအခါ မဂ္ဂဇင်း
ကို ကျွန်တော်အားနာလာ ပြန်သည်။ သို့သော် မချို့ဖို့ ၊ မလျှော့ဖို့ အား
ပေးသော အယ်ဒီတာချုပ်၏ တကူးတကအမှာ စကား၊ ရေးပြီးသမျှဖတ်
ခဲ့ဖူးသော စာဖတ်ပရိသတ်များ ၏ စိတ်ဝင်စားမှုစကားများ ၊ စာရေးသူ
အချင်းချင်း ဖတ်မိပြီး အားပေးတိုက်တွန်းသော စကားများ ...စသည်
ကို အခြေပြု၍ ယခုအခါ လုံးချင်းစာအုပ် ဘဝသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ။

ဤစာအုပ်အတွက် ကျေးဇူးစကားဆိုရမည့်သူတွေ များ ပြားလှပါသ
ည်။ အားလုံးကို ကျေးဇူး တင်ပါသည်။ ။

အကယ်၍ ကျွန်တော်အမှတ်မှား၍ ထင်မြင်ယူဆမှုမှား၍ တစ်စုံတစ်
ရာသော ချို့ယွင်းလွဲမှားမှု များ ရှိလျှင်လည်း သရပါမဂ္ဂဇင်းမှ တစ်ဆင့်
သို့မဟုတ် ကျွန်တော့်ထံ တိုက်ရိုက်ဆက်သွယ်၍ ပြင်ဆင်၊ ဖြည့်စွက်၊
ပြုပြင်ပေးပါရန် မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။ ။

ခင်မင်လေးစားစွာဖြင့်

နွယ်ဂျာသိုင်း

၁၆၆၊ ကျွန်းရွှေမြိုင်လမ်း၊ သုဝဏ္ဏ

ရန်ကုန်

ဖုန်း- ၀၁-၅၆၃၈၉၇

၀၉-၅၄၀၄၀၂၂

"တို့ လျှောက်ခဲ့ရာ၊

လမ်းကန္တာဝယ်

ခြေရာလေးများ ၊

ထင်ချန်ထားလျှင်

မွေးဖွားရကျိုးနပ်ပြီတည်း။"

(ဆရာဓနုဖြူကျော်ထွန်း၏ သစ္စာချစ်သည်း သူနှင့်တွဲ၍ ...ကဗျာမှ)

တို့ လျှောက်ခဲ့ရာ လမ်းကန္တာဝယ်

(၁)

ဘဝမှာ ပထမဆုံးလမ်းလျှောက်တတ်သည့်နေ့ကို ကျွန်တော်မမှတ်မိပါ။

သို့သော် ထိုနေ့တွင် ကျွန်တော်မှ တစ်ပါး ကျွန်တော့်အနီးအပါးတွင် ရှိသူအားလုံးဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်နေကြမှာ အမှန်ဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော့်အဘွား၊ ကျွန်တော့်အမေနှင့်ကျွန်တော့်ကို ဝိုင်းဝန်း ချစ်ခင် ချီပိုးကြသော အိမ်နီးချင်းတချို့ ကျွန်တော့်အနားတွင် ရှိနေနိုင်ပါသည် ။

ကျွန်တော် မတ်တတ်စရပ်နိုင်သည့်နေ့ရက "ရပ်နိုင်ပေ...ရပ်နိုင်ပေ..." ဟု ဝိုင်းအားပေး အော်ဟစ်၊ လက်ခုပ်တီးခဲ့ကြသလို လျှောက်သည့်နေ့ကလည်း "လျှောက်နိုင်ပေ...လျှောက်နိုင်ပေ..." ဟု အော်ဟစ်အား

ပေးနေသော်လည်း ပေးနေပါလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်မမှတ်မိပါ။ လျှောက်ခဲ့သည် ကတော့ သေချာပါသည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ထိုနေ့ကစ၍ လျှောက်ခဲ့ရသော ခရီးလမ်းသည် ယခုထိတိုင်လည်း မပြီးဆုံးသေး၍ ဖြစ်ပါသည်။ ။ "ရပ်နိုင်ပေ...ရပ်နိုင်ပေ..." ဟု အော်ဟစ်အားပေးသူများ မရှိတော့သော်လည်း လျှောက်လှမ်းမြဲတော့ လျှောက်လှမ်းနေရဆဲဖြစ်ပါ၏။

*

"မင်းဖြတ်သန်းလျှောက်လှမ်းခဲ့ရတဲ့ ဘဝခရီးလမ်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ စာတစ်စောင်၊ ပေတစ်ဖွဲ့၊ စာအုပ်တစ်အုပ်တော့ ရေးပါလားကွာ..."

စသည် ဖြင့်...ကျွန်တော့်ဘဝနှင့်ပတ်သက်ပြီး တစ်စွန်းတစ်စ သို့မဟုတ် အစွန်းအစပေါင်း များစွာ သိထားခဲ့ကြသော ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ၊ သူငယ်ချင်းများက မကြာခဏတိုက်တွန်းခဲ့ဖူးကြသည်။ ။ စာဖတ်ပရိသတ်များ ၊ စာပေအပေါင်းအသင်းများကလည်း အလားတူ စကားများ ပြောဖူးကြ သည်။ ။

သို့သော် ကျွန်တော် ထိုစကားများကို နာယူလက်ခံရန် ကာလကြာမြင့်စွာ ဝန်လေးတုံ့နှေးနေခဲ့သည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်ဘဝနှင့်ပတ်သက်၍ အဖြစ်အပျက်များ ၊ ခြေရာလေးများကိုသာ မှတ်မိ၍ နေ့စွဲ၊ ရက်စွဲ၊ ထိုအဖြစ်အပျက်များ နှင့် ဆက်စပ်သည့် လူပုဂ္ဂိုလ် အမည်နာမများ စွာကို မှတ်တမ်းမထား၊ ဦးနှောက်ထဲတွင် လည်း မမှတ်မိတော့၍ ဖြစ်ပါသည်။ ။

နေ့စွဲ၊ ရက်စွဲဖြင့် အတိအကျမပြောပြနိုင်၍ ပရိသတ်များကို အားနာသလို ဆက်စပ်ပတ်သက် သူများ နှင့်ပတ်သက်၍ အမည်နာမနှင့်တကွ

ပြည့်ပြည့်စုံစုံမတင်ပြနိုင်မှာ လည်း စိုးရိမ်၍ ဖြစ်ပါသည်။ ။ အလားတူမှတ်တမ်းမှတ်ရာ ရေးသားရန် ပျင်းရိ၊ အားနည်းသောကျွန်တော့်ချို့ယွင်းချက်ကြောင့် ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အရေးသားချင်ဆုံးဖြစ်လျက်နှင့် မရေးရသေးသော စာအုပ်ကြီးနှစ်အုပ်ရှိခဲ့ပါသည်။ ။

ပထမစာအုပ်မှာ ၁၉၈၁ ခုနှစ်ကစ၍ ယခုတိုင် (၂၀၀၉ ခုနှစ် အထိ) မပြီးဆုံးနိုင်သေးသော စာပေနှင့်စာပေဟောပြောပွဲခရီးရှည်ကြီးအကြောင်းဖြစ်သည်။ ။ မြို့နယ်ပေါင်း ၃၀၀ခန့်၊ ပွဲပေါင်း ၁၀၀၀ ကျော်ခန့်ကို သက်ရှိထင်ရှားရှိနေဆဲဖြစ်သော၊ တချို့ကွယ်လွန်ကြကုန်သော စာရေးဆရာ၊ အနုပညာရှင်ဆရာ၊ ဆရာမပေါင်းများစွာနှင့် တွဲဖက်၍ ဟောပြောလှုပ်ရှားခဲ့ရသော ခရီးစဉ်များ သည် များစွာ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပါသည်။ ။

ဆရာကြီး ဦးဆန်းထွန်း(မန်းတက္ကသိုလ်)၊ ဆရာကြီး ဝိမုရသခင်ချစ်မောင်၊ ဆရာကြီး ဦးရန်အောင် စသည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများ နှင့် အတူတကွ ဟောပြောခဲ့ရသော၊ ခရီးသွားခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်များကို စကားပိုင်းတချို့တွင် ပြောပြသောအခါ အလွန်စိတ်ဝင်စားကြပါသည်။ ။

"စာအဖြစ် ပြန်ရေးပါလား" ဟု လည်း ပြောဆိုတိုက်တွန်းကြပါသည်။ ။ ယခုထိ ကျွန်တော် မလိုက်နာဖြစ်သေးပါ။

ဒုတိယစာအုပ်မှာ ၁၉၈၅ ခုနှစ်ပတ်ဝန်းကျင်က ဗုဒ္ဓဂယာအပါအဝင် သံဝေဇနိယလေးဌာနသို့ သွားရောက်ခဲ့သော ဘုရားဖူးနှင့် သာသနာပြု၊ လုပ်အားပေးခရီးစဉ်ဖြစ်ပါသည်။ ။

ဗုဒ္ဓဂယာဘုရားဖူးအဖွဲ့ချုပ်၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ဒေါက်တာအောင်သန်း(သွား/ဆေး ပါမောက္ခချုပ်-ငြိမ်း)၊ ဒေါ်ခင်မေအေးမိသားစု၏ အလှူဒါနဖြစ်သော မုဉ္ဇလိန္ဒာအိုင် (ဗုဒ္ဓဂယာ) မှ နဂါးရံဘုရား (ရုပ်ပွား

တော်) အနေကဇာတင်ပွဲ၊ မှတ်တမ်းတင်၊ လုပ်အားပေး
(မိမိဆန္ဒအလျောက်) လိုက်ပါခဲ့သောခရီးစဉ်ဖြစ်သည်။ ။

ထိုခရီးစဉ်တွင် ဒလိုင်လားမား ဘုန်းတော်ကြီးကို ဖူးခဲ့ရသည်။ ။ ကာ
လကတ္တားမြို့မှာ မြေအောက်ရထားလမ်းများ တူးဖော်နေစဉ် လုပ်ငန်း
ဆောင်ရွက်ပုံများ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်။ ။ နေရာ၊ ဌာနအချို့တွင် တစ္ဆေခြောက်
ခံရသည့်ဆန်ဆန် ထူးဆန်းသောအဖြစ်အပျက်များကို (နေရှင်နယ် ဗီ
ဒီယို၊ ဓါတ်ပုံအဖွဲ့မှ ကိုလှမြင့်၊ ကိုမောင်မောင်သွင်တို့ နှင့်အတူ သက်
သေအခိုင်အလုံဖြင့်) တွေ့ကြုံခဲ့ ရသည်။ ။

ခရီးတစ်လျှောက်ရောက်ခဲ့ရသော ဗုဒ္ဓဘာသာအဆောက်အဦးများ ၊
ဌာနများ ၊ အခြားဘာသာ ရေးဆိုင်ရာ အဆောက်အဦးများ ၊ နေရာဌာန
များ နှင့် စသက်ဆိုင်သော သမိုင်း၊ သုတေသန၊ ခရီးသွား မှတ်တမ်းစ
သော စာအုပ်၊ စာတမ်းများ ရာနှင့်ချီ၍ စုဆောင်းခဲ့သည်။ ။ မြန်မာပြည်မှ
ပုဂံခေတ်၊ ကုန်းဘောင်ခေတ်စသည် တို့ မှ ဗုဒ္ဓဂယာဘုရားဖူး သွားရော
က်ခဲ့မှု မှတ်တမ်း၊ ပေမှု၊ ပုရပိုက်မှုတို့ ကို (တက္ကသိုလ်များ စာကြည့်တို
က်) ကူးယူစုဆောင်းထားခဲ့သည်။ ။ ရေးသင့်သည့်စာအုပ်ကိုမူ ယနေ့ထိ
မရေးနိုင်သေး။

အထူးသဖြင့် ခုနစ်၊ သက္ကရာဇ်၊ နေ့စွဲ၊ ရက်စွဲ၊ အမည်နာမများ (ခရီးစ
ဉ်နှင့်ဆိုင်ရာ) ကောင်းစွာမမှတ်မိခြင်းကို အားနာငဲ့ကွက်နေမိသည်။ ။

သို့အတွက် ဘဝခရီးလမ်းဖြတ်သန်းမှုအကြောင်းများကို ရေးဖြစ်ရန်
မှာ ပို၍ ဝေးနေခဲ့သည်။ ။ သို့သော်...ရေးခဲ့လျှင်၊ ရေးဖြစ်လျှင် ထိုစာ၊ ထို
စာအုပ်ကိုပေးရမည့် ခေါင်းစဉ်ကိုတော့ အစောကြီး ကတည်းက ရွေးချ
ယ်ထားခဲ့သည်။ ။

ထိုခေါင်းစဉ်မှာ ယခု...ဤစာ၊ ဤဆောင်းပါး၏ ခေါင်းစဉ်ပင်ဖြစ်ပါ

သည် ။

ဆရာ ဓနုဖြူကျော်ထွန်း၏ ဤ "သစ္စာချစ်သည်း သူနှင့်တွဲ၍ " (မူလ တုန်းက "ချစ်သဲ" ဟု ပေါင်းသည် ။) ကဗျာကို ဖတ်ဖူးသူနည်းပါလိမ့်မည်။

၁၉၇၀ ပြည့်နှစ် ပတ်ဝန်းကျင်၊ အင်းစိန်က ကျွန်တော်နှင့်ကျွန်တော့် စာပေသူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသော မောင်ငယ်မြိုင်(မြင်းခြံ)၊ မောင်ငယ်မွန်တို့ စုစည်းစီစဉ်ထုတ်ဝေခဲ့ကြသော "ပန်းရူးပွဲ" ကဗျာစာအုပ်အတွက် ဆရာရေးပေးခဲ့သော ကဗျာဖြစ်ပါသည် ။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် ဆရာဓနုဖြူကျော်ထွန်း (ဆရာကွေး) နှင့် ခင်ဖို့ ဝေး၍ မြင်ပင်မမြင်ဖူးသေးပါ။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်သည် အခြားသူငယ်ချင်းများ နှင့် ပါ စုပေါင်း၍ "ညီရင်းအစ်ကို" ကဗျာဝိုင်းဟု စာပေဝိုင်းလေးတစ်ခု (ကိုယ့်ဟာကိုယ်) ဖွဲ့ထားခဲ့ကြပါသည် ။

ထိုစဉ်က ကဗျာရူး၊ စာရူးများ ဘဝနှင့် ကိုယ်နိုင်သလောက် စာပေအလုပ်လုပ်ကြပုံ၊ စာပေလှုပ်ရှားကြပုံလေးတွေကိုလည်း ပြန်ရေးချင်ပါသေးသည် ။ ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက် ကျွန်တော့်စာ (ကဗျာ) ကို ပုံနှိပ်စာလုံးဖြင့် စတင်မြင်ဖူးသည် မှာ ၁၉၆၉ ခုနှစ်ကဖြစ်ပါသည် ။ ကျွန်တော် ၁၇ နှစ်သားရှိပါပြီ။

ထိုအချိန်မှာ ကဗျာဆိုတာကို လေးလုံးစပ်၊ သံပေါက်၊ ဒွေးချို၊ လေးချိုး...စသဖြင့် (အနည်းဆုံးကာရန်မှန်အောင်တော့) ရေးတတ်နေပါပြီ။

ဆရာကြီးမင်းသုဝဏ်၏ "ကဗျာရေးချင်စာစပ်သင်" ဆိုသော ဆရာဇေန၏ ကလေးဂျာနယ် လစဉ်ထုတ်စာအုပ်မှ အခန်းဆက်ဆောင်းပါး

ကိုဖတ်ပြီး သံပေါက်ကဗျာလေးများ သုံးနှစ်ခန့်အရေး ကျင်ခဲ့သေးသည်

။

ထိုကာလကိုထပ်နှုတ်လျှင် ကျွန်တော့်အသက် ၁၄နှစ်သားကစ၍ ကဗျာရေးကျင့်ခဲ့သည် ဟု ပြောနိုင်သည် ။ မကပါ။ ၁၂နှစ်စားလောက်ကဖြစ်နိုင်သည် ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သံပေါက်ကနေလေးလုံးစပ်ကဗျာရှည်ကြီးများ ရေးနိုင်ဖို့ အနည်းဆုံးနှစ်နှစ်ကြာသည် ။

ထိုပထမဆုံးပုံနှိပ်ကဗျာသည် "ကဗျာဖိတ်စာ" အမည်ရှိ စာကြောင်းရေ ၁၈ ကြောင်း၊ အကြောင်း ၂၀ ခန့်ရှိသည့် ကဗျာရှည်ဖြစ်နေသောကြောင့် ထိုမတိုင်မီ ငါးနှစ်ခန့်ကတည်းက ကဗျာရေး စကျင့်သည် ဟု ပြောနိုင်သည် ။ သို့ဆိုလျှင် ဘယ်အချိန်ကစပြီး ကျွန်တော် စာပေ၊ စာဖတ် ဝါသနာပါခဲ့ပါသနည်း။ အစကာလ အတိအကျကိုတော့ ကျွန်တော်လုံးဝ မမှတ်မိတော့။

မှတ်မိသည့်အဖြစ်အပျက်တချို့ကိုသာပြောရလျှင် ကျွန်တော့်ကို သာစည်မြို့၌ မွေးသည် ဟု ကျွန်တော့်မိဘများ နှင့်အဘွား (အမေအမေ) ကပြောသည် ။ သို့သော် တစ်နှစ်ခွဲသားလောက်အထိသာ နေခဲ့ရသော သာစည်မှ အဖြစ်အပျက်များအားလုံးကို ဘာတစ်ခုမှ ကျွန်တော်မမှတ်မိ။

သာစည်မှာ ကျွန်တော်တို့ နေခဲ့သော၊ ကျွန်တော့်ကိုမွေးခဲ့သောအိမ်ဆိုသည် ကိုပင် အသက် ၂၄ နှစ်ကျော် အိမ်ထောင်ပြုခါနီးအခါကျမှ မေမေလိုက်ပြသဖြင့် တွေ့ဖူး၊ မြင်ဖူး၊ ရောက်ဖူးသည် ။ ငယ်စဉ်က ကျွန်တော့်ကို အရမ်းချစ်ခင်၊ ထိန်းကျောင်းခဲ့သည် ဆိုသော အိမ်ရှင်မိသားစု (မေမေတို့ က ထိုအိမ်မှာ အခန်းတစ်ခန်း ငှားနေခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်) ကို တွေ့ဖူးခဲ့သည် ။

သူတို့ က ကျွန်တော်၏ ကြီးနာမည်ကိုမသိ။ ငယ်စဉ်က ပေးထားခဲ့သော "ခင်မောင်ဦး" ဆိုသော နာမည်ကိုသာသိသည် ။ "ခင်မောင်ဦးက ဒီအရွယ်တောင်ရောက်နေပြီလား" ဟု တအံ့တဩဖြစ်ကြသည် ။ အဲသည့်နေရာရောက်မှ ကျွန်တော့်ကြီးနာမည် "ဝင်းမြင့်မောင်" ဆိုသည် ကို ဝေဘူဆရာတော်က ပြုပြင်မှ ညှိပေးခဲ့မှန်းသိရသည် ။

"ဝင်းမြင့်" ဟု မှ ညှိရန် မိန့်သောအခါ မေမေက ရိုးနေ၍ နောက်က "မောင်" တစ်လုံးတိုးပြီး "ဝင်းမြင့်မောင်" ဟု မှ ညှိ၍ မရဘူးလားဟု လျှောက်တင်သည် ဆို၏။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ရသည် ဟု ခွင့်ပြုကြောင်းပြောပြသည် ။

မေမေ၏ ခေတ်မီမှုကိုကျေးဇူးတင်မိသည် ။ မေမေသည် ထို့ထက်မက ခေတ်မီတာတွေရှိသည် ။ ကျောင်းစတက်တော့ အစိုးရမူလတန်း ကျောင်းလေးမှာ စထားသည် ။ အိမ်နှင့်မနီးမဝေးက ကျောင်းလေး ဖြစ်၏။

ထိုကျောင်းလေးမှာ သူငယ်တန်းအောင်ပြီးမှ တစ်တန်းကို ထိုကျောင်းလေးမှာ ဆက်မတက်ခိုင်းဘဲ ကျွန်တော်တို့ မြို့ရှိ နာမည်အကြီးဆုံး အင်္ဂလိပ်မစ်ရှင်ကျောင်း စိန်ဂျိုးဇက်မှာ ကျောင်းပြောင်းထားသည် ။ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ အင်းစိန်မြို့ကို ရောက်နေကြပြီ ဖြစ်၏။

စိန်ဂျိုးဇက်မှာ L.K.G ၊ M.K.G ၊ H.K.G ဟု သူငယ်တန်း သုံးနှစ်ထားသည် ။ ထိုသုံးနှစ် စလုံးမှာ တစ်နှစ်၊ စာသင်ဖူးသဖြင့် စာလိုက်နိုင်နေသော ကျွန်တော့်ကို Double Promotion ခေါ် နှစ်ဆင့်အတန်းတင်ဆုပေးသည် ။

ဒီနေ့တင်ပေးလိုက်၊ နောက်နေ့ တစ်တန်း ပြန်ချဖို့ ကျောင်းကိုသွားပြောပြီး အတန်းကျော် မတက်ခိုင်းလိုက်နှင့် ကျွန်တော်

သူငယ်တန်းချည်း သုံးနှစ်ထပ်နေရသည်။ ။

တစ်တန်းလောက်ရောက်သောအခါ ကျွန်တော့်မှာ ကျောင်းနေသက်
ရော၊ စာသင်အတွေ့ အကြုံရော၊ ကျောင်းတက်ရန် ဉာဏ်မီသည့်အရွယ်
ရော ပြည့်ဝရောက်ရှိပြီ ဖြစ်၏။ သို့အတွက် ကျွန်တော့်ဘဝ စာသင်ရက်
သက်တမ်းများမှာ ကျောင်းစာနှင့်ပတ်သက်၍ ဘယ်သောအခါမှ ပြင်းပြ
င်း ထန်ထန် အခက်အခဲရှိတာမျိုးမကြုံခဲ့ရ။

ကျောင်းထားစောချင်ကြသော၊ အတန်းတက်လောချင်ကြသော မိဘ
များ စဉ်းစားသင့်သည် ။ ထိုစာသင်သက်တမ်းဖြင့် တွက်ကြည့်လျှင် ကျ
န်တော် တစ်တန်းသို့ ရောက်သည့်အချိန်မှာ အသက် ၉နှစ်ကျော်၊ ၁၀နှစ်
ထဲ ရောက်နေပြီ ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်မှာ ကျွန်တော်ကလေးဂျာနယ်၊ သတင်းစာနှင့် မော်ဒန်ကာ
တွန်း၊ ကာတွန်းပဒေသာ၊ ပေါ့ပြူလာကာတွန်း၊ ကာတွန်းညွန့်ပေါင်းစ
သည် တို့ ဖတ်နေပြီဟု ရေးတေးတေးမှတ်မိသလိုဖြစ်နေ သည် ။

ထို့ပြင် နောက်ထပ်မှတ်မိသလိုရှိသည့်ကိစ္စမှာ အဘွားနှင့်အမေက
ကျွန်တော့်အား စာအုပ်၊ စာတမ်းလေးများကို ဖတ်ရသည် ကိုလည်း မှတ်
မိသည် ။ ဝတ္ထုများကို ဖတ်ဖြစ်သည် ကား နောက်တစ်နှစ်၊
နှစ်နှစ်အကြာလောက်မှာ မှ ဖြစ်၏။

ပထမဆုံးဖတ်ဖူးသည့် ဝတ္ထုရှည်လုံးချင်းမှာ ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနီ
င၏ "စိမ်းနေဦးမည့် ကျွန်တော့်မြေ" ဖြစ်၏။ ထိုစာအုပ်သည် ၁၉၆၃ ခုနှ
စ်၏ သည် ဘက်ပိုင်းမှာ မှ ထွက်ခဲ့သော စာအုပ်ဖြစ်ကြောင်း ကြီးမှ သ
တိထားမိသည် ။

စာပေဝါသနာပါခြင်း၊ စာဖတ်ဝါသနာပါခြင်းတို့ ၏ အခြေခံအကြော
င်း တစ်ခုမှာ အဘွားနှင့် အမေက ကျွန်တော့်ကို အပြင်ထွက်မှာ

စိုးခြင်းဖြစ်သည် ။ အပြင်ထွက်ဆော့လျှင်နောက်ကနေ
တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် လိုက်ရိုက်တတ်၍ အိမ်ထဲမှာ စာဖတ်နေလျှင် သ
ဘောကျသည် ။ စာအုပ် ဝယ်ဖတ်ခြင်းအတွက် ကုန်ကျစရိတ်ကို
မနှမြောတတ်။

ထိုစဉ်က စာအုပ်တန်ဖိုးများမှာ လည်း ခုခေတ်ပိုက်ဆံနှင့်နှိုင်းယှဉ်
လျှင်သာ ဈေးသက်သာ သလို ရှိသော်လည်း သူ့ခေတ်နှင့်သူ တန်ဖိုးကြီး
သည် ။

ဖလင်စတား၊ ဘားမားစတား စာစောင်လေးများက ၁၀ပြား၊

ကလေးဂျာနယ် ကတစ်ကျပ်၊

ကာတွန်းစာအုပ်များက ပြား ၆၀။

ထိုအချိန်မှာ ကောက်ညှင်းပေါင်း တစ်ထုပ် ၅ ပြား၊

အကြော်တစ်ခု ၅ပြား၊

မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ အကြော်မပါ ၁၅ ပြား၊ အကြော်နှင့် ပြား ၂၀။

နှိုင်းယှဉ်ကြည့်ရန်ဖြစ်ပါသည် ။

တစ်လတွင် ကျွန်တော့်စာဖတ်စရိတ်မှာ ငါးကျပ်အထက်မှာ ရှိ၏။

*

၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ အသက် ၁၅ နှစ်ရောက်တော့ သစ်သားမတ်ရပ်ဗီရို တ
စ်လုံးနှင့် စာအုပ်များ စတင်စုဆောင်းတတ်နေပြီ ဖြစ်၏။

စာအုပ်တိုင်းတွင် လက်မှတ်ရေးထိုး၍ ဝယ်ယူ၊ လက်ထဲရောက်သည့်

နေ့စွဲတပ်သည် ။ နောက်ပိုင်းမှာ ဝင်းမြင့်မောင် ကိုယ်ပိုင်စာစဉ်ဆိုသော
ရော်ဘာတံဆိပ်တုံး ရိုက်နိုင်ခဲ့သည် ။

၁၉၆၇ ခုနှစ် ရေးထိုးထားသော စာအုပ်များ ထဲတွင် "ဝေါဟာရတ္ထ ပ
ကာသနီ" စာအုပ်ကြီး ပါဝင်နေသည် ကို အံ့သြဖွယ်တွေ့ရသည် ။ ထိုစာ
အုပ်ကို အတော်အသက်ကြီးသည် အထိ ဖတ်၍ နားမလည်။

စွယ်စုံကျမ်းတွေလည်း အမှတ် (၁) ကစပြီးတော်တော်များများ ရှိသ
ည် ။ (အတွဲတော့မစုံ) အဲဒါတွေလည်း ကြီးမှ ဖတ်ဖြစ်သည် ။

ကောက်ချက်ချ၍ ရသည့်တစ်ချက်မှာ ထိုစာအုပ်တွေကို စာအုပ်မြတ်
နိုးတတ်၍ ဝယ်ယူ စုဆောင်းထားခြင်းသာဖြစ်ပြီး နောင်နားလည်နိုင်သ
ည့်အခါကျမှ သေချာဖတ်မည်ဟု စိတ်ကူးထားပုံ ရသည် ။ ခြောက်တန်း၊
ခုနစ်တန်းလောက်ကျတော့ ဝတ္ထုတွေဖတ်တာ များ နေပြီဖြစ်သည် ။

သို့သော် အချစ်ဝတ္ထုများ ထဲတွင် ကျွန်တော့်ကို ဩဇာအလွမ်းမိုးဆုံး
မှာ ဆရာတက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်နှင့် ဆရာမင်းကျော်ဖြစ်သည် ။ ဆရာတ
က္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၏ ဩဇာဘယ်လောက်လွမ်းမိုးခံခဲ့ ရသနည်း ဆိုသော်
ခြောက်တန်း၊ ခုနစ်တန်းလောက်မှာ ကျွန်တော့်ဘဝရည်မှန်းချက်သည်
တက္ကသိုလ် ဆရာဖြစ်၍ အတိအကျမေးလျှင် "မြန်မာစာ ကထိက" ဟု
ဖြေလေ့ရှိသည် ။

"ကမ္ဘာ့ကုန်ကျယ်သရွေ့ဝယ်" ဝတ္ထုသည် "စိမ်းနေဦးမည့်
ကျွန်တော့်မြေ" ပြီးလျှင် ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံးဝတ္ထု ဖြစ်၏။ ဆရာမင်း
ကျော်၏ "လှိုင်"၊ "ငါတို့ ခေတ်နှင့်အပြိုင်"၊ "တက္ကသိုလ် ပုံပြင်များ"၊ "ပု
ရစ်ဖူး"၊ "ထီးလှိုင်ရှင်" တို့ ကိုလည်း အရမ်းကြိုက်သည် ။

မြန်မာစာပေနှင့်ဆိုင်သော စာအုပ်များ ထဲတွင် "ဆရာဇေယျ" ၏ စာ
များကို အကြိုက်ဆုံးဖြစ် ၍ စာအုပ်စုဆောင်းခြင်း၊ စာအုပ်မြတ်နိုးခြင်း

တို့မှာ ဆရာစာပေဆောင်းပါးများ ၏ လွှမ်းမိုးခံရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

စာခလေ့၊ ရွာခလေ့၊ လူခလေ့...စသော မြန်မာ့မျက်ပွင့်စာအုပ်များ ကို တစ်အုပ်ပျောက်၊ တစ်အုပ်ပြန်ဝယ်စနစ်ဖြင့် ယခုထိတိုင် ဖတ်ရှုသိမ်းဆည်းသည်။ ။

ဇေယျ၏ စာ၊ စာတိုပေစ စသည် များကနေ ဂန္ထဝင်စာပေများ ၊ စာဆိုတော်များ ၊ စာရေးဆရာ များ ၏ ဘဝနှင့် နီးစပ်ခင်မင်ရင်းနှီးသွားသည်။ ။ စာရေးဆရာဖြစ်ချင်စိတ်တော့ရှိ၏။ သို့သော် အလုပ် အကိုင်က မြန်မာစာကထိက။ ထိုခေတ်များက ကျေးဇူးကြီးလှသော စာပေတိုက်များတွင် ပုဂံက ထိပ်ဆုံးကပါသည်။ ။ နှလုံးလှ၊ မြစာပေ၊ နံ့သာများကိုလည်း မှတ်မိစွဲမြဲနေသည်။ ။

ထိုအရွယ်မှာ "လျှို့ဝှက်သဲဖို" မဂ္ဂဇင်းကိုလည်း ကျွန်တော်အသည်း အသန်ဖတ်သည်။ ။ မြဝတီ၊ ငွေတာရီ၊ ရှုမဝ၊ သွေးသောက်တို့ မှာ သည့်ထက်နည်းနည်းကြီးမှ စွဲစွဲမြဲမြဲဖတ်သော မဂ္ဂဇင်းများ ဖြစ် ၏။ ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သင့်ဘဝ၊ တိုင်းရင်းမေ၊ အဟိ၊ သောင်းပြောင်းထွေလာ ရယ်စရာ၊ ပျော်တော်ဆက်စာစောင်၊ ဂျာနယ်များ တွင် ကဗျာလေးများ ၊ ဝတ္ထုတိုလေးများကို "မောင်မိုးခက်" ဆိုသော ကလောင်အမည်နှင့်ကျွန်တော်စတင်ရေးသားနေပြီဖြစ်သည်။ ။

စာစောင်၊ မဂ္ဂဇင်းများ သို့လည်း ကဗျာ၊ ဝတ္ထုတိုများ တစ်တိုက်ဝင်၊ တစ်တိုက်ထွက်လိုက်လံ ပို့တတ်နေပြီ ဖြစ်၏။

*

"အလင်းအိမ်" စာပေတိုက်က "သရပါ"ရသစာပေမဂ္ဂဇင်းအတွက် စာမူတောင်းသောအခါ အယ်ဒီတာချုပ်က လူငယ်များ ၏ စိတ်ဓာတ်၊ ခွ

န်အားနှင့် နှလုံးသားကို ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေမည့် စာမူများ
ရေးပေးပါရန်ပြောသည်။

ကျွန်တော့်ထံ သီးခြားစာရေး၍ လည်း "တက္ကသိုလ်" နှင့်ပတ်သက်
သည့် အတွေ့အကြုံ၊ ခံစားမှု...စသည် များကို လူငယ်များ အားကျ။
နည်းယူနိုင်ရန် ရေးပေးပါဟာ...မေတ္တာရပ်ခံသည်။ တက္ကသိုလ်ကနေ
တန်းစပြီးရေးဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားသည့်အခါ
ခါးလယ်ကဖြတ်စဉ်းစားရသလိုဖြစ်၍ နှလိုင်လကတည်းက
စာမူတောင်းခဲ့သော်လည်း အောက်တိုဘာလအထိ ကျွန်တော်မရေးဖြစ်
သေး။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ရေးချင်သည့်စာကို ကျွန်တော်စိတ်ကြိုက် စ
တင်ရေးသားလိုက်သောအခါ ဤအကြောင်းအရာများ ဖြစ်လာသည်။

ကျွန်တော့်ဘဝမှာ တက္ကသိုလ်သည် မပါချင်ဘဲနေ၍ မရသည့် အဓိ
ကနေရာတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်စာရေးဆရာနှင့် စာပေစိတ်မပါဘဲ
တက္ကသိုလ်သည် ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ဘာမှ အရေးမပါပါ။ တက္ကသိုလ်ဘ
ဝများ နှင့် တက္ကသိုလ်နောက်ခံဝတ္ထုများ ၊ စာပေများ သည် မဖြစ်မနေ
ရေးရမည့် ကဏ္ဍများ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် စချင်သည့်နေရာကနေ ခံစားရသလို ပြောချင်သည့်အတွက်
ဤ "တို့ လျှောက်ခဲ့ရာ လမ်းကန္တာဝယ်" သည် တစ်လ၊ နှစ်လနှင့် မပြီးနိုင်
တော့ပါ။

ကိုမင်းအုပ်စိုးတို့ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ကိုလည်း ထည့်ချင်လျှင်ထည့်ပါ။
ထည့်နိုင်သလောက် အရေအတွက်သာထည့်ပါဟု ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်
ခံခွင့်ပြုပါ၏။

[သရပါမဂ္ဂဇင်း - အတွဲ (၁)၊ အမှတ် (၁)]

၂၀၀၉ ဒီဇင်ဘာလ

*

(၂)

၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင် ကျွန်တော် ၁၀ တန်းအောင်၍ ထိုနှစ်စက်တင်ဘာလတွင် ကျွန်တော် ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ်ကို တက်ခွင့်ရသည်။ ။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်သို့ တက်ခွင့်ရခြင်းသည် ကျွန်တော့်စာပေဘဝကို အကြီးအကျယ် ပြောင်းလဲတိုးတက်စေခဲ့သည် ဟု အတိအကျပြောနိုင်သည်။ ။

ရှေ့တွင် ကျွန်တော်ပြောခဲ့သလို ကျွန်တော့်စာပေလက်ရာ ကဗျာ လေးများ၊ ဝတ္ထုတိုလေးများ ကို ၁၉၆၉ ခုနှစ်ကတည်းက စာစောင်၊ မဂ္ဂဇင်းများ တွင် ကြိုးကြားကြိုးကြားဖော်ပြခံနေရသည့်တိုင် ကျွန်တော့်စာပေအဝန်းအဝိုင်းသည် သေးငယ်ကျဉ်းမြောင်းလွန်းလှသည်။ ။ တကယ့် စာပေအသိုင်း အဝိုင်းတွင် ဝင်ဆံ့နေပြီဖြစ်သော စာလောက၊ ပေလောကတွင် နာမည်တစ်လုံးနှင့် ထိုးဖောက် အောင်မြင်နေကြပြီဖြစ်သော စာသမား၊ ပေသမားများ နှင့် ထိစပ်ကျွမ်းဝင်ခွင့်မရသေး။

တကယ့်စာပေလောကထဲ ဝင်နိုင်ဖို့ ရာ ဘယ်လိုစာပေတွေ ဖတ်ရှုရင်းနှီးနေရမည်။ မည်သည့် စာပေပညာရှင်တွေ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေ၊ စာပေသဘောတရားတွေ၊ စာပေအယူအဆ၊ နိုင်ငံရေးအယူ အဆတွေ သိနားလည်၊ ဖတ်ရှုလေ့လာ၊ ဆည်းပူးသင့်သည် ဆိုသည် ကို ဘယ်လုမှ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် မသိနိုင်သေး။

စင်စစ်ကျွန်တော့်စာပေဘဝတွင် စက်မှုတက္ကသိုလ်၏ အခန်းကဏ္ဍသည် အရေးပါဆုံးနေရာမှ ပါဝင်နေသည်။ ။ ဒါတောင် ထိုတက္ကသိုလ်ကို ကျွန်တော်ရောက်ချင်၍ ရောက်ခဲ့ရသည် မဟုတ်။ သည်ကိစ္စကတော့ကျွန်တော် စာပေဟောပြောပွဲတွေမှာ ထပ်ပြန်တလဲလဲပြောခဲ့ဖူးသဖြင့် လူတော်တော် များများ လည်း ထိုအကြောင်းကို အသေးစိတ်သိကြသည်။ ။

သို့သော် စာနှင့်ပေနှင့်တတော့ ကျွန်တော်တစ်ခါမှ မရေးဖူးခဲ့။ အကြောင်းသင့်နေပြီဖြစ်သဖြင့် ထိုအကြောင်းကို အသေးစိတ်ပင် ကျွန်

တော်မှတ်တမ်းတင်ရေးသားချင်သည် ။ ဘဝ၏ ထူးဆန်းသော အချိုးအ
ကွေ့များ အကြောင်းကိုလည်း ကျွန်တော်တင်ပြချင်၏။

*

ဆရာတက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်၏ ဝတ္ထုများကိုစွဲလမ်းပြီး
တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှာ မြန်မာစာကထိက လုပ်ချင်စိတ်များ ပေါ်ပေါက်ခဲ့
ကြောင်း ရှေ့ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်ပြောခဲ့ပြီးပြီဖြစ်သည် ။

သို့သော် ဘဝတွင် ရည်မှန်းချက်၊ ရည်ရွယ်ချက်အဖြစ်နှင့် တိတိကျ
ကျပိုင်းဖြတ်ပေါ်ပေါက်ခဲ့ သောကာလမှာ ကျွန်တော် ခုနစ်တန်းလောက်
ရောက်ချိန်ကျမှ ဖြစ်၏။

ကျွန်တော့်ဘဝ၏ ပထမဆုံးရည်မှန်းချက်မှာ "ဆရာဝန်" ဖြစ်သည် ။

ဒါကလည်း ထိုခေတ်၊ ထိုအခါက ကျောင်းသားလောကမှာ ရေပန်း
စားလှသော အမ်စီ (M.C) ရောက်လိုရုံ ကာလပေါ်ရောဂါကြောင့် မဟုတ်
။

ကျွန်တော်အင်မတန်ချစ်လှသော ကျွန်တော့်အဘွားကြောင့်သာဖြစ်
သည် ။

ခုနစ်တန်းနှစ် ကုန်ခါလောက်မှာ အဘွားလေဖြတ်ခံရသည် ။ အင်းစိ
န်ပြည်သူ့ဆေးရုံမှ တစ်ဆင့် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးတွင် တက်ရောက်ကုသ
ခံရသည် ။

ထိုအချိန်က ဆေးရုံကြီးတွင် ခုလောက်လုံခြုံရေးအစီအစဉ်တွေ မတ
င်းကျပ်သော်လည်း လူနာတွေ့ချိန်၊ ထမင်းပို့ချိန်မှ အပ ဖြစ်သော အချိန်
များ တွင် ဆေးရုံများ တွင် ဝင်ရ၊ ထွက်ရခက်သည် ။ ကျွန်တော်က ည
နေပိုင်းအချိန်တစ်ချိန်သာ အဘွားကိုတွေ့ခွင့်ရသည် ကို မကျေနပ်။

ကြားချိန် များမှာ လည်း လစ်ရင်လစ်သလို ဝင်ထွက်ချင်သည်။ ။

သို့အတွက် ဝင်ထွက်ခွင့်ရနိုင်မည့် နည်းလမ်းကို လေ့လာရှာဖွေသော အခါ ဆေးရုံအတွင်းသို့ ဆရာဝန်များ ၊ သူနာပြုများ ၊ ဝန်ထမ်းများ စသဖြင့် သက်ဆိုင်ရာယူနီဖောင်းများ ဝတ်ဆင်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်များက လွဲလျှင် အရပ်ဝတ်နှင့် ဝင်ထွက်ရာ လွယ်ကူသူများမှာ ဆေးကျောင်း သားများ ဖြစ်၏။

နီးနီးနားနား လမ်းမတော်ဆေးကျောင်းမှ လက်တွေ့သင်တန်းလာ ဆင်းသော ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ ဖြစ်နိုင်သည်။ ။ အဝတ်အစား ဖြူဖြူစင်စင်၊ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်လေးများ ဝတ်၍ စာအုပ် ကလေးများကို ကာ ဝင်ထွက်နေကြသော ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ သည် ဝင်လမ်း၊ ထွက်လမ်း ရှောရှောရှူရှူရှိလှသည်။ ။

အကြံရ၍ နောက်နေ့တွင် သူတို့ ဝတ်ဆင်သလို သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ဝတ် ဆင်၍ အဖုံးဖုံးထားသော စာအုပ်သုံး၊ လေးအုပ်ကို ကာ ဆေးရုံလာခဲ့သ ည့်။ စစချင်း ဝင်ပေါက်ကမဝင်ရဲသေးသဖြင့် (ထိုစဉ်က သံဆန်ခါအကာ အရံများ မရှိသေးသော) ကော်ရစ်ဒါ လူရှင်းရှင်းတစ်နေရာမှ နေ လက်ရ မ်းကို ကျော်ဝင်ခဲ့သည်။ ။

ကော်ရစ်ဒါစင်ကြိုပေါ်ရောက်လျှင်တော့ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်လေးများ ၏ အိုက် တင်ကိုဖမ်းကာ သွားလိုရာ နေရာအထိ ခပ်တည်တည်ပင် ရဲရဲတင်းတင်းလျှောက်ခဲ့သည်။ ။ ကံကောင်း၍ လား၊ ဒါမှ မဟုတ် ကျွန် တော့်ပုံစံကပင် ဆေးကျောင်းသား ဂိုက်ဖမ်းနေလို့ လား၊ ဒါမှ မဟုတ် ဒီ ထဲမှာ တော့ ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ်ဗျာများ နေပြီး ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ဖြစ်နေ၍ လား မပြောတတ်။

ကျွန်တော် နေ့နေ၊ ညညကြိုက်ရာအချိန် အဘွားဆီ ဝင်ထွက်ခွင့်ရသ

ည် ။ သည် ကတည်းက ဆေးကျောင်းသားဖြစ်ချင်သောစိတ်
ကပ်ငြိနေပြီ ဖြစ်၏။ ဆေးရုံဧရိယာအတွင်းမှာ ဆရာဝန် တစ်ယောက်၏
ဩဇာတိက္ကမကြီးမားပုံကိုလည်း မြင်တွေ့အားကျနေသည် ။
ဒါကအဘွားဆေးရုံပေါ် မှာ ရှိစဉ် ခံစားမှုဖြစ်သည် ။ အဘွားက ဆေးရုံ
ပေါ်မှာ လနှင့်ချီ၍ ကြာသည် ။ ဆေးရုံပေါ်ကဆင်းလာ သောအခါ
အဘွားလမ်းမလျှောက်နိုင်တော့။ ကိုယ်တစ်ခြမ်း မသန်စွမ်းတော့ဘဲ ဒု
က္ခိတကြီးဖြစ်သွား သည် ။

အဘွား၏ အမည်မှာ ဒေါ်တင်။ စနေသမီး။ ရေတက်၊ နေတက်မွေး
ထားသည် ဟု ဆိုသည် ။ စိတ်သိပ်ထက်သည် ။ ဒေါသကြီးသည် ။
စိတ်မြန်၊ ကိုယ်မြန်နိုင်သည် ။ အဘွားမသိအောင် ကျွန်တော် လမ်းထိပ်
တွင် ထွက်ဆော့နေလျှင် နောက်ကနေ တံမြက်စည်းကိုင်၍ လိုက်
လာပြီး ကျွန်တော့်ကို စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း အချက်ပေါင်းများ စွာ ကပွိလေ
တတ်သော အဘွား။ ကျွန်တော် ခုနစ်နှစ်သား အရွယ်လောက်မှာ
အဘွားသည် ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲ၍ အထက်မြန်မာပြည် ဘုရားဖူးကား
နှင့်လိုက် သည် ။ ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက် မန္တလေးတောင်၊ ရွှေစက်
တော်၊ အထက်စက်တော်ရာသို့ တက်သောအခါ ကျွန်တော်တုန်ချည့်တု
န်ချည့်ဖြစ်နေလျှင် ဇိုးဇော်ဆို ကျွန်တော့်ကို ကောက်ပွေ့ချီ၍ တောင်ပေါ်
တက်တတ်သည့်အဘွား။

ခုတော့ ကိုယ်တစ်ခြမ်းမသန်သောဘဝဖြင့် ပက်လက်ကုလားထိုင်
လေးပေါ်မှာ တစ်နေကုန် ကုပ်ကုပ်ကလေး ထိုင်နေရသည် ။ တစ်နေရာ
မှ တစ်နေရာ...သူများ ရွှေ့မပေးလျှင် မရွှေ့နိုင်တော့။ ဆန်ပြုတ်တို့ ၊
ဘာတို့ စားလျှင်လည်း သူများ ခွံကျွေးတာ မကြိုက်။ မသန်တော့သော
လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဆန်ပြုတ်ဇွန်းကို ပါးစပ်ဆီရောက်ဖို့ အကြာကြီး ဝေ
ဝိုက်သယ်ယူနေရသည် ။

ပြီးတော့ ဇွန်းထဲမှ ဆန်ပြုတ်အားလုံး ပါးစပ်ထဲမရောက်။ ပါးပေါ်ကိုယ်ပေါ်ကိုဖိတ်တစ်ဝက်၊ စဉ်တစ်ဝက်။ အဘွားလည်း ဘယ်အခါမှ စိတ်မရှည်နိုင်သလို ကျွန်တော်လည်း အဘွားကိုကြည့်ရတာ စိတ်ဆင်းရဲသည် ။ ကောင်းစွာကုသမပေးနိုင်သော ဆရာဝန်များကို စိတ်ဖြင့်အပြစ်တင်၍ ကုသမပေး နိုင်ရကောင်းလားဟု အမေနှင့် အဘွားရှေ့မှာ ပြောမိသည် ။

ဒုက္ခိတသဖွယ်ဖြစ်နေကတည်းက အရယ်၊ အပြုံးနည်းလှသော အဘွားက ရယ်၍ လျှာလေး၊ အာလေးလေသံဖြင့်

"အခုဆရာဝန်တွေက အသုံးမကျပါဘူး လူလေးရယ်။ လူလေး ဆရာဝန်ဖြစ်အောင်ကြိုးစားစမ်းပါ။ သားက သိပ်တော်တဲ့ ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်မှာ ။ အဲဒီတော့မှ အဘွားကိုကု။ အဲဒီကျရင် အဘွား ကောင်းသွားမှာ " ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသောစကားများကို ပြောသည် ။

အမေကလည်း "ဟုတ်တယ်" ဟု ထောက်ခံသည် ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ အတည်ပြောသည် ဟု ပဲ မှတ်ယူသည် ။ အဘွားကိုချစ်သောဇောဖြင့် ထိုတစ်ထိုင်တည်းမှာ ပင် ကျွန်တော်ဆရာဝန်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားမည် ဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချသည် ။ ကျွန်တော့်ဘဝရည်မှန်းချက်သည် ဤနည်းဖြင့် " ဆရာဝန်" ဖြစ်လာရခြင်း ဖြစ်၏။

*

ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်သော ဆရာဝန်သည် ရိုးရိုးသူလိုငါလို ဆရာဝန်မျိုးမဟုတ်။ အထူးသဖြင့် သူများ ဆရာဝန်များ လုံးလုံးပျောက်အောင်မကုသနိုင်သော၊ အဘွားဒုက္ခမျိုးကို ထူးချွန်ထက်မြက်စွာ ကုသနိုင်သော၊ ထက်မြက်ထူးချွန်သည့် ဆရာဝန်မျိုးဖြစ်လိုခြင်းဖြစ်သည် ။ ထိုအချိန်၊ ထိုအခါ၊ ထိုခေတ်က ပညာရေးစနစ်၏ ရည်မှန်းချက်မှာ ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးရေးဖြစ်

သည် ။

ကျောင်းစာသင်ချိန်များ ထဲတွင် ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးရေးအချိန်များ ထည့်သွင်း၍ ကျောင်းသား လူငယ်တိုင်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးအောင် ရည်မှန်းချက်ထားခဲ့သည် ။

မိမိကိုယ်ကို ကောင်းအောင်ကြိုးသားမည်။ မိမိအတန်းကို ကောင်းအောင်ကြိုးစားမည်။ မိမိကျောင်းကို ကောင်းအောင်ကြိုးသားမည်။ မိမိတိုင်းပြည်အတွက် ကောင်းအောင် ကြိုးစားမည်ဆို သော ကတိသစ္စာ လေးချက်ကို နေ့တိုင်းကတိပြုရွတ်ဆိုရလျက် ဆိုရှယ်လစ်ဒီမိုကရေစီအလေ့ အကျင့် များ ရရန်ဟု ဆိုကာ ကျောင်းကောင်စီများ ဖွဲ့စည်းပေးသည် ။

မည်သူသဘောတူသည် ၊ မတူသည် ဖြစ်စေ၊ မည်သူကျေနပ်သည် ၊ မကျေနပ်သည် ဖြစ်စေ ထိုခေတ်က လူငယ်လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ရေးလုပ်ငန်းများကို များစွာသဘောကျလျက် တက်ကြွစွာ ပါဝင်လှုပ်ရှားကြသူများ ထဲတွင် ကျွန်တော် ထိပ်ဆုံးကပါခဲ့သည် ။

ငယ်ငယ်ကတည်းက ကလေးဂျာနယ်လို စာအုပ်မျိုးကို လစဉ်မလွတ်တမ်း ဖတ်ရှုခဲ့ရသည် ။ ဆရာဝီမိုးနင်း၊ ဆရာဦးပဂျီငို၊ ဆရာတက္ကသိုလ်ဆုမြိုင် အပါအဝင်လူငယ်ဘဝတိုးတက်ရေး ရည်မှန်းချက်ကြီးခဲ့သည့် တက်ကျမ်းတရာကြီးများ ၏ စာအုပ်များကလည်း ထိုစိတ်ဓာတ်ကို မီးထိုး ပေးသည် ။ ဟိုးတစ်ခေတ် ခရစ်ယာန်သာသနာပြုမစ်ရှင် အင်္ဂလိပ်ကျောင်းဘဝပင် ကျောင်းမှာ ကင်းထောက်လူငယ် ဖွဲ့စည်းခဲ့သည် ။ ထိုအချိန်ကပင် ကျွန်တော်ကင်းထောက်ထဲဝင်ခဲ့ဖူး၏။

ပရဟိတစိတ်အခံရှိခဲ့သည် မို့ နောက်တစ်ခေတ် ရှေ့ဆောင်လူငယ် သီချင်းများ မြန်မာ့အသံမှ နံနက်ပိုင်းလာတိုင်း စိတ်များ တက်ကြွသည် ။

"အများ အကျိုးဆောင် ကိုယ့်အကျိုးအောင်" ဆိုသော ဆောင်ပုဒ်က လေးကို ရွတ်ဆို၊ သီဆို၍ ထိုအတိုင်း လိုက်နာကျင့်ကြံနေရခြင်းကိုက တန်ဖိုးတစ်ခုလို ခံစားရသည်။ ။ မှန်သည့်အတိုင်းဆိုလျှင် လမ်းစဉ်ပါတီ ခေတ် လူငယ်ပြုစုပျိုးထောင်ရေး လုပ်ငန်းများကို ကျွန်တော် အရမ်းသဘောကျသည်။ ။

လူငယ်ရေးရာဌာနကြီးဖွင့်လှစ်၍ လူငယ်စည်းရုံးမှူးများ ခန့်ထားကာ ကျောင်းအလိုက်၊ ရပ်ကွက်အလိုက် ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးရေးလုပ်ငန်းများ ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ခဲ့ခြင်းများကို အမှတ်ရဖွယ်ဖြစ်သည်။ ။ ထိုကာလမှာ ကျွန်တော့်လူငယ်ဘဝကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

သို့အတွက် ယနေ့အထိ ကျွန်တော့်မှာ ရှားရှားပါးပါးကျန်ရစ်နေသေးသော ရှေ့ဆောင်လူငယ် သီချင်းများ အပါအဝင် လူငယ်သီချင်းများကို မကြာခဏဖွင့်၍ နားထောင်သည်။ ။ လူငယ်ဘဝကို ပြန်လွမ်းဆွတ်ရသည်မှာ အရသာရှိသည်။ ။

ဗိုလ်ကျော်ဆန်းရေးသားပြီး ကိုလှဦး၊ မာသီ၊ စန္ဒရားကျော်ဇောလေး အပါအဝင် ဝင်းဦး၊ ပန်တျာတင်တင်မြင့်တို့ သီဆိုပေးခဲ့သည့် ကာယပညာတန်ဆောင်ကဲ့သို့သော သီချင်းများ အပါအဝင် လူငယ်သီချင်းများကို အမှတ်ရသည်။ ။

နောင်သောအခါပေါ်လစီကားဟု ဆိုကြသော ပြည်ထောင်စုကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးအသင်း နှစ်ပတ်လည်နေ့ ဂုဏ်ပြုဇာတ်ကားများကို စိတ်ပါလက်ပါဇာတ်ညွှန်းရေးပေးခဲ့ခြင်းများ သည် ဤအခြေခံကစခဲ့ခြင်း ဖြစ်ဟန်တူ၏။

ကျွန်တော်ခုနစ်တန်းနှစ်မှ စ၍ ဆရာဝန်ဖြစ်ချင်ခဲ့သည် ဟု ရှေ့မှာ ကျွန်တော်ဆိုခဲ့သည် ။ ထိုအချိန်မှာ ပင် ကျွန်တော်သည် စာကြိုးစားသော အခံရှိနေခဲ့ပြီ။ ထို့အတူ ပြင်ပစာများ လည်း များစွာ ဖတ်နေခဲ့ပြီ။ တစ်ဖက်ကလည်း ဖွံ့ဖြိုးရေးလုပ်ငန်းများမှာ ကျောင်းစာကြည့်တိုက်ကို တာဝန်ယူပေးခြင်း၊ ကျောင်းနံရံကပ်စာစောင်ကို သူငယ်ချင်းများ နှင့်အတူ ထုတ်ဝေခြင်း၊ စင်ပေါ်စကားပြောခြင်း တို့ ဖြစ်သည် ။

နှစ်စဉ် အာစရိယပူဇော်ပွဲတွင် ကပွဲထည့်၍ ထိုကပွဲကို ကိုယ်တိုင်လည်း ပါဝင်တကာအတန်း တိုင်းက အစီအစဉ်တစ်ခုစီပါဝင်နိုင်ရန် ဇာတ်တိုက်ကူညီစီစဉ်ပေးခြင်းကိုလည်း ဝါသနာတူ ကျောင်းသား ကြီးများ ထံမှ အမွေခံ၍ ထိုနှစ်က စလှုပ်ရှားခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်သည် ။

စင်ပေါ်စကားပြောခြင်းကိစ္စအကြောင်းလည်း အနည်းငယ်ပြောလိုပါသည် ။ ထိုခေတ်၊ ထိုအချိန်ကစင်ပေါ်၌ စကားပြောဟောခြင်း (Public Speaking) ကိစ္စသည် ကြိုးစားထူးချွန်အပ်သည့် အလုပ်တစ်ခုဖြစ်ကြောင်း လူတော်တော်များများက လက်ခံထားကြသည် ။

ပရိသတ်ရှေ့မှာ စကားပြောကောင်းသည့်သူကို ချီးကျူးကြသည် ။ ချီးမြှောက်ဂုဏ်ပြုကြသည် ။ အခြားနယ်များ လိုပင် ကျွန်တော်တို့ အင်းစိန်၌ လည်း ထိုလုပ်ငန်းကို ဦးဆောင်လေ့ကျင့်ပေး ချင်သည့် ဝါသနာရှင်လူကြီးတွေရှိသည် ။ ရပ်ကွက်အလိုက် ကျပန်းစကားပြောပွဲ၊ စကားရည်လှပွဲ တွေလုပ်ပြီး ထိုမှ တစ်ဆင့် မြို့နယ်အလိုက် ချန်ပီယံတွေရွေးကြ၊ ဂုဏ်ပြုကြ၊ ဆုပေးကြလုပ်သည် ။

အင်းစိန်လမ်းသစ်မှ ဂန္ထဝင်စာကြည့်တိုက်၏ ကျပန်းပြိုင်ပွဲသည် မြို့နယ်ချန်ပီယံရွေးပွဲ ပင် ဖြစ်၏။ နှစ်အလိုက် "ကျပန်းမောင်" များကိုလ

ည်း မှတ်တမ်းထား၍ တန်ဖိုးထားသည်။ ။ ထိုပွဲကို ကျွန်တော်ထိုခုနစ်တန်းနှစ်ကတည်းက ဝင်ပြိုင်နေပြီဖြစ်သည်။ ။

ထိုသို့ပြောတတ်အောင် ကျောင်းမှာ ထိုအလုပ်ကို ဝါသနာပါသော ဆရာများက သင်ပေးသည်။ ။ အဓိကသင်ပေးသောဆရာမှာ နောင် "ကြိမ်မောင်မောင်" ဟု နာမည်ကြီးသော ဆရာဦးမောင်မောင်ဖြစ် ၏။ ဆရာတို့က ကျောင်းထဲမှာ ကျပန်းပြောခိုင်းသည်။ ။ အထက (၄) ကျောင်းရှိသည့် အင်းစိန်မြို့နယ် မှာ ကျောင်းပေါင်းစုံလှည့်၍ စကားရည်လှပွဲဝင်ခိုင်းသည်။ ။

အစတော့ ကိုးရိုးကားယားနှင့် လူရယ်ချင်စရာဖြစ်သော်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့်အသားကျ လာသောအခါ ပြောစရာနေရာ လိုက်ရှာနေကြသည် အထိ ဝါသနာကြီးကုန်သည်။ ။

လူကြီးတွေ၊ ဆရာတွေကလည်း အားပေးသည်။ ။ အင်းစိန်ဂန္ထဝင်စာကြည့်တိုက်ကျပန်းပြိုင်ပွဲ မှာ စဝင်သောနှစ်တွင် ပင် "အပြတ်မပြောနဲ့ မချော" ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ကျွန်တော် ဒုတိယရသည်။ ။ နောက်နှစ်ကတော့ "လမ်းခင်းတဲ့ ကျောက်ခဲ" ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ပထမကျပန်းမောင်ဆုရ၏။

★

စာဖတ်ပရိသတ်များကတော့ ဒီကောင်ဆရာဝန်မဖြစ်ဘဲ စက်မှုတက္ကသိုလ်ရောက်ရသည့် အကြောင်းပြောမည်ဆိုပြီး ဘာတွေလျှောက်ပြော၊ လျှောက်ကြားနေတာလဲဟု အပြစ်တင်ကောင်းတင်ကြမည်။ တင်လည်း တင်သင့်ပါသည်။ ။

မပြော...မပြောနှင့်

တကယ်ပြောဖို့

စဉ်းစားသည့်အခါကျတော့လည်း ပြောစရာတွေက အများကြီးဖြစ်နေသည် ။

ကြွားသည် ဆိုရာ၌ လည်း ကြွား၍ ရသော အချိန်လေးမှာ အားစိုက်၍ ကြွားနေမိခြင်း ဖြစ်၏။ နောက်ပိုင်းမှာ ဒီလိုတွေ ကြွားတတ်သောကြောင့်ပင် ဘဝမှာ ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံအဖြစ်ဆိုးတွေကြုံပြီး ဒုက္ခရောက်ခဲ့တာတွေပြောရဦးမှာ ဖြစ်သည် ။

ထိုခုနစ်တန်းနှစ်မှာ ပင် ကျွန်တော်အတန်းကိုယ်စားလှယ်အနေနှင့် ကျောင်းကောင်စီဝင်စ ဖြစ်သည် ။

စာရင်းချုပ်လျှင် ထိုနှစ်မှာ ကျွန်တော်ကျောင်းကောင်စီ အမှုဆောင်အဖွဲ့ဝင်၊ ပြင်ပစာစောင်လေးများ တွင် ကဗျာဆရာပေါက်စ၊ အင်းစိန်ဂန္ထဝင် စာကြည့်တိုက် ကျပန်းပြိုင်ပွဲ ဒုတိယဆုရှင်၊ ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးသားနေသော ကျောင်းသား၊ ဒီကြားထဲ...အင်းစိန်ဈေးထဲက အမေ့လက်ဖက်ဆိုင်မှာ အများကြီးအားထားရသော ဈေးရောင်းသမားလည်း ဖြစ်နေသေးသည် ။

ကျွန်တော် ဘာမှ မလုပ်တတ်သည် မှ "အားကစား" ဖြစ်သည် ။

ယင်း "အားကစား" မှ အပ သည် လောက်ဘက်စုံနေသောအခါ နေရာတိုင်းမှာ (အင်းစိန် မြို့နယ်အတိုင်းအတာနှင့်) အတော်လေးပေါ်လွင်လာသည် ။

ဤသည် မှာ ပင် နောင်သောအခါ ကျွန်တော့်ကို ဒုက္ခအကြီးအကျယ်ပေးမည့် "ဘဝင်မြင့် ရောဂါ" အစပြုလာခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

[သရပါမဂ္ဂဇင်း - အတွဲ (၂)၊ အမှတ် (၁)]

(၃)

ယနေ့သည် ၂၁-၁၂-၂၀၀၉ နေ့ဖြစ်ပါသည်။ ။

စိတ်မကောင်းစွာဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ရလျှင် ကျွန်တော်ဤဆောင်းပါး ခေါင်းစဉ်အဖြစ် ယူသုံးစွဲ နေသော မူလကဗျာပိုင်ရှင် ဆရာဓနဖြူကျော် ထွန်း (ဆရာ အီကြာကွေး) သည် ပြီးခဲ့သည့် ခုနစ်ရက် ၁၅-၁၂-၂၀၀၉ နေ့က ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါသည်။ ။

ယနေ့မနက်က ဆရာအိမ်မှာ ရက်လည်ဆွမ်းကျွေးသည်။ ။

ဈာပနနေ့က ဝေခွဲသော လက်ကမ်းစာစောင်လေးပေါ်မှ ဆရာ့ "တိုက်ပွဲကျော်" ကဗျာကို ဖတ်ပြီး ရင်နင့်ရသည်။ ။

"ယောက်ျားဟေ့နော် တိုက်ပွဲပျော်

ကျွန်တော်တိုက်ရင်း တက်မှာ ပဲ..." တဲ့။ ။

တိုက်ပွဲတိုင်း၏ အရှုံး-အနိုင် ကို မဖြိုတတ်သောဆရာ။

ခုလည်း ပဲ ထိုနောက်ဆုံးတိုက်ပွဲကို "ဘာမှ မဖြို" စွာ ရင်ဆိုင်သွား ပေလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော် ယုံကြည်သည်။ ။

ထို "တိုက်ပွဲကျော်" သည် ကျွန်တော့်ဘဝ၌ လည်း အရေးပါသော ကဏ္ဍတစ်ရပ်မှ ပါဝင်ခဲ့ သည်။ ။ ယခုတစ်ပတ် (သို့မဟုတ်) နောက်တစ်ပတ်သည် တိုက်ပွဲပျော်အကြောင်း ပြောရမည့်အချိန် များ ပင်။ ဆရာကောင်းရာသုဂတိရောက်ပါစေကြောင်းဆုတောင်း၍ မှတ်တမ်းစာလေးရေးခဲ့၏။

အကျဉ်းချုပ်၍ ပြောရလျှင် ထိုခုနစ်တန်းလောက်ကအစပြု၍ ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်း၊ ဆယ်တန်း တို့ သည် ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် ရွှေရောင်လင်းခဲ့သော နေ့ရက်များ ဖြစ်သည်။ ။

ကျောင်းစာဘက်မှာ လည်း အတန်းစဉ်၊ လစဉ်၊ ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယအဆင့်များ ထဲမှ မလွတ်။

အခြားဘက်ကလည်း ကျောင်းကောင်စီသင်တန်း၊ စာကြည့်တိုက်ဖွံ့ဖြိုးမှုသင်တန်း၊ ကြံ့ခိုင်ပျော်ရွှင်သင်တန်း၊ ရပ်ဝေးအခြေစိုက် လုပ်အားပေးစသဖြင့် ကျောင်းသားတစ်ယောက် ရခဲ့သောအခွင့်အရေးများ ရခဲ့သည်။ ။

အားလုံး အကောင်းဆုံးအခြေအနေမှာ ရှိပါသည် ဟု မလွဲမသွေပြော၍ ရပါသည်။ ။ အဲ... တစ်ခု ပဲရှိပါသည်။ ။

ထိုတစ်ခုကလည်း တစ်ခုဆိုသလောက်ပင် ဘဝမှာ အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်နေပါ သည်။ ။ ထိုကိစ္စသည် "အောင်မြင်မှု" ဒဏ်ကို ကျွန်တော်မခံနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

မိဘ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းများကြားမှာ ၊ ညီအစ်ကို၊ မောင်နှမတွေကြားမှာ ၊ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသား၊ အပေါင်းအဖော်တွေကြားမှာ ၊ ဆရာ၊ ဆရာမများကြားမှာ ၊ အိမ်နီးနားချင်း၊ ဆိုင် နီးချင်းများကြားမှာ "တော်သူ" တစ်ယောက်အဖြစ်သတ်မှတ်ခံရသည်။ ။အရေးပေး၊ ဦးစားပေးခံရ သည်

။

ကျွန်တော်လည်း အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် စာများ ဖတ်ရှုခဲ့သည်။ ။
မာနထောင်လွှားတာမျိုး၊ ဘဝင်ကြီး တစ်ခွဲသားမြင့်ပြီး လူမုန်းစရာဖြစ်
နေတာမျိုးတော့ မဖြစ်ခဲ့ပါ။

သို့သော်...သူများ ထက်စာလျှင် ကိုယ်ကခေါင်းတစ်လုံးပိုမြင့်ချင်နေ
တာမျိုး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုသိပ်များ ပြီး ငါလုပ်လျှင်ဖြစ်ရမည်
ဆိုသည့် နှလုံးလေဟပ်သည့် ကိစ္စမျိုးတော့ ကောင်းစွာရှိ နေပါသည်။ ။

ထို့ပြင် အများ ထဲမှာ ကိုယ်က မသိမသာ သို့မဟုတ် သိသိသာသာ
ထင်ပေါ်ချင်တာမျိုး၊ ပေါ်လွင်ချင်တာမျိုး၊ အရေးပေးခံချင်တာမျိုး၊ ဦးစား
ပေးခံချင်တာမျိုးတွေ တော်တော်များများ လည်း ရှိနေသည်။ ။

ကျွန်တော့်အထင် ထိုစိတ်မျိုးတွေဝင်လာနေပြီဆိုကတည်းက ဘဝ၏ အမှားလေးတွေ နည်းနည်း၊ နည်းနည်းနှင့် မကြာခဏတော့ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေနိုင်သည်။ သို့သော် အခွင့်အလမ်းမကြုံ၊ ကံအကြောင်းမသင့်သေးသဖြင့် ရံဖန်ရံခါ လူအမြင်ကတ်ခံရတာမျိုးကလွဲပြီး သိပ်သိသာသော အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာမကြုံခဲ့ပေ။

စင်စစ်သိသာသောအမှားဆိုတာလည်း များများ စားစား ဖြစ်လိုက်ရတာတော့မဟုတ်။ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ သိသာသောအပြောင်းအလဲများများ စားစားလည်း မကြုံရပါ။ ကြုံရသည် မှာ တစ်ခါကောင်းတွေသာဖြစ်သည်။ တစ်ခါဆို ဆိုသလောက် ဘဝမှာ ကော့နေအောင် ခံလိုက်ရတာမျိုး နှင့် ပြင်မရသည့်၊ သို့တည်းမဟုတ် ပြင်ရခက်ခဲသည့် အမှားမျိုးတစ်ခုတလေဖြင့်သာ ကျွမ်းပစ်ခဲ့ရ တာတွေများ သည် ။

ယခုကျွန်တော်ဦးတည်ပြောဆိုနေသော ကိစ္စကတော့ ခုနစ်တန်း၊ ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်း တို့ ကို ကျော်လွန်ဖြတ်သန်းပြီး ဆယ်တန်းတကယ့်အရေးကျမှ ဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ မတ်လတွင် ကျွန်တော်တို့ ဆယ်တန်းဖြေရသည် ။ နေ့စွဲ အတိအကျ မမှတ်မိသော်လည်း ပထမဆုံးနေ့မှာ မြန်မာစာ ဖြေရသည် ။ အဆင်ပြေပါသည် ။ ဘာတစ်ခုမှ အခက်အခဲမရှိခဲ့။

ဒုတိယနေ့...။အဲ...ဒုတိယနေ့ကတော့ ကျွန်တော်တို့ ခေတ် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ အတွက် တကယ့်နေ့ဖြစ်သည် ။ ဆယ်တန်းဖြေသူ ရာခိုင်နှုန်းတော်တော်များများ ဆက်ဖြေစရာမလို လောက်အောင် အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်သည့်နေ့လည်း ဖြစ်သည် ။

ထိုနေ့က အင်္ဂလိပ်စာဘာသာရပ်ဖြေရသည့်နေ့။ ဖြစ်ချင်တော့ ထိုနေ့မနက်စာမေးပွဲဖြေရန် ကျောင်းသို့မသွားမီ ရေမိုးချိုးနေဆဲ...။ ကျွန်တော့်

လက်ထဲ သတင်းစာတစ်စောင်ရောက်လာသည် ။ ဈေးထဲကနေ အမေ လှမ်းပို့လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်သောအခါ ထိုနေ့သတင်းစာ ကျောဖုံးတွင် ပညာရေးဝန်ကြီး၏ အဋ္ဌမ အကြိမ်မြောက် လူရည်ချွန်ဆုရသည့် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ စာရင်း ပါလာသည် ။ ထိုစာရင်း ထဲတွင် ကျွန်တော့်နာမည်ပါလာသည် ။ ဝမ်းသာလိုက်သည် မှာ မည်သို့ပြန်ပြောရမည်မှန်းပင်မသိ။

ကျွန်တော်တို့ ကာလက ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ အတွက် နိုင်ငံတော်က အမြင့်ဆုံး ချီးမြှင့်သောဆုသည် လူရည်ချွန်ဆု ဖြစ်၏။ ထိုဆုကိုစတင်ရယူနိုင်သော ခုနစ်တန်းကစ၍ ကျွန်တော် အရမ်းရချင်ခဲ့သည် ။ ဗဟိုရုပ်ရှင်မှ သတင်းကားတွေထဲတွင် လူရည်ချွန်ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတွေ သတင်းပါလာလျှင် ကျွန်တော်အလွန်အားကျသည် ။

ခုနစ်တန်း၊ ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်းတွေမှာ က ကျောင်းတွင် ပဏာမစာရင်းတွင် သာပါပြီး မြို့နယ် အဆင့်လောက်မှာ ပြုတ်ကျန်ခဲ့သည် ။ ဆယ်တန်းမှာ တော့ မြို့နယ်ကကျော်ပြီး တိုင်းအဆင့်ရောက် သည် ။ တိုင်းအဆင့်မှာ ပညာအရည်အချင်းက မတိမ်းမယိမ်းဖြစ်နေသော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ က ကျောင်းကောင်စီအတွင်းရေးမှူးအလုပ်ကို ရှစ်၊ ကိုး၊ တစ်ဆယ် သုံးနှစ်ဆက်တိုက်လုပ်ခဲ့သူ။ သင်တန်းပေါင်း များ စွာတက်ခဲ့သူ။ ကိုးတန်းမှာ ရပ်ဝေးအခြေစိုက် လုပ်အားပေးခဲ့သူ။ ထိုဖွံ့ဖြိုးရေး မှတ်တမ်းတွေက တအားကောင်းသည် ။

ဒါကြောင့်လည်း ထိုနှစ်ကျမှ ရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။ထိုသတင်းကို သတင်းစာမှာ မြင်ပြီးကတည်းက ကျွန်တော်ရူးသွားသလားလည်း မပြောတတ်ပါ။ ခါတိုင်းဆို ရေမိုးချိုး၊အဝတ်အစားလဲပြီး ကျောင်းကိုစာမေးပွဲဖြေ

ရန်သွားလျှင် မှတ်စုစာအုပ်များ ၊ ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်များ အစုံအလင်
ကျောင်းသို့ သယ်သည် ။ တစ်လမ်းလုံး စာပြန်နွေး၍ မှတ်မိနေအောင်လု
ပ်သည် ။

ကျောင်းရောက်လျှင်လည်း အရိပ်ကောင်းကောင်း ၊ သစ်ပင်ရိပ်တစ်
ခုရှာ၍ မေ့နိုင်မည် ထင်သောစာများ ပြန်ကြည့်သည် ။ အလွတ်ရွတ်ကြ
ည့်သည် ။ တစ်ချက်ကလေးမှ သတိအလစ်မခံ။ သည် နေ့မှာ တော့ မော
င်မင်းကြီးသားက လူရည်ချွန်ဖြစ်နေပြီမို့ ဒါတွေမလိုတော့ဟု သုံးသပ်ပုံ
ရသည် ။ ကျောင်းကိုထွက်လာချိန်တွင် လက်ထဲ၌ ဘာစာအုပ်မှ ဖတ်ဖို့
ယူမလာခဲ့။ စာမေးပွဲဖြေဖို့ စာရေးကိရိယာ များ သာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးယူခဲ့
သည် ။

တစ်လမ်းလုံးလည်း စာမေးပွဲဖြေပြီး ကျောင်းပိတ်လျှင် လူရည်ချွန်စ
ခန်းသွားရဖို့ ကိုသာ စိတ်ကူးယဉ်နေပါ၏။ အင်းလေးခေါင်တိုင်ကြီးက
တော့ မနှစ်က လုပ်အားပေး တောင်ကြီး (နမ့်လတ်) ခရီး၌ ရောက်ဖူးနေ
သဖြင့် မသွားချင်၊ မရောက်ဖူးသော ငပလီသို့သာသွားချင်သည် ။ ဘာတဲ့
ရွှေဝါချိုင့်စခန်းတဲ့ လား။

*

ကျောင်းရောက်တော့ ပိုဆိုး၏။ သတင်းစာဖတ်ပြီးသူများမှ တစ်ဆင့်
ကြိုတင်သတင်းရထား သူများက ကျွန်တော့်ကို မြင်သောအခါ အပြေး
အလွှားလာနှုတ်ဆက်ကြသည် ။ ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများ ၊ ဆရာ၊
ဆရာမများ ၊ ပြီးတော့ သတင်းထောက်များ ၊ ချီးကျူးကြ၊ ဂုဏ်ပြုကြ၊ နှု
တ်ဆက်ကြ၊ ဓါတ်ပုံရိုက်ကြနှင့်ကျွန်တော့်မှာ ဧည့်ခံရသည် ပင် လက်မ
လည်။

"ဟဲ့ကောင်...ပျော်လဲပျော်၊ စာမေးပွဲလဲ သေချာဖြေဦးနော်။ လူရည်ချွ

န်ကြီး စာမေးပွဲကျတာ ပိုရှက်ဖို့ ကောင်းတယ်"

ဆရာမတစ်ယောက်က မုန့်ဖိုးငွေကျပ် ၁၀၀ ပေးရင်းဆုံးတော့ ဆုံးမသွားသေး၏။ သို့သော် ကျွန်တော်က အမှတ်တမဲ့ပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည် ။ ကျွန်တော့်လိုကောင် ဒီလောက်တော့ဖြစ်စရာ မရှိဟု စိတ်ထဲကပြောလိုက်မိ၏။ စာမေးပွဲခန်းထဲရောက်တော့ ပြဿနာကစ၏ ။

*

"How to spend your summer holiday"

သင့်နေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ကိုဘယ်လိုအသုံးချမလဲ။

ကျွန်တော်ဖြေရမည့် စာစီစာကုံးခေါင်းစဉ် ဖြစ်၏။ အမှန်ကတော့ ထိုအချိန်မှာ ကျွန်တော် ရိုးသားစွာရှိနေလျှင် ဂုဏ်ထူးတောင်လှမ်းမှန်းလိုက်လို့ ရနေပြီဖြစ်သည် ။ သည် ခေါင်းစဉ်ဆန်ဆန် အက်ဆေးများ ကျွန်တော်အလွတ်ကျက်ထားပြီးသားဖြစ်သည် ။

A visit to a village တို့ ၊ Summer Vacation တို့ ။

ထိုအလွတ်ရပြီးသား တစ်ခုခုကို စာလုံးပေါင်းမမှားအောင် သေချာဂရုစိုက်၍ ရေးလိုက်လျှင် အမှတ် ၂၀ ပေးသော ထိုစာစီစာကုံးတွင် အနည်းဆုံး ၁၄ မှတ်၊ ၁၅မှတ်တော့ရမည်။ ခုတော့ ကျွန်တော်က ရိုးရိုးမက၊ ဘရိတ်ဒန့်စ် ကတော့၏။ ကျွန်တော်ခေါင်းထဲမှာ လူရည်ချွန်ကိစ္စက ကြီးစိုး နေသည် ။

"ငါကလူရည်ချွန်ပဲကွာ။ အလွတ်ကျက်ထားတဲ့ စာစီစာကုံးချရေးလို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ ငါ့ဘာသာငါ အသစ်ရေးမှာ ပေါ့"

ငါလုပ်လျှင် ဖြစ်ရမည်ဆိုသော စိတ်ရူးက ဝင်မွေသည် ။

"နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ကို ကျွန်တော်နိုင်ငံတကာအပန်းဖြေစခန်းတစ်ခုခုတွင် အပန်းဖြေ မည်ဖြစ်ပါသည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ယခုစာမေးပွဲမဝင်ခင်လေးမှာ တင် ကျွန်တော် သတင်း တစ်ခုရသည်။ ။ နိုင်ငံတော် ချီးမြှင့်သော လူရည်ချွန်ဆုရရှိခြင်းသတင်းဖြစ်သည်။ ။ "စိတ်ရူးပေါက် သလောက် စိတ်ကူးကလိုက်၍ ထိုစိတ်ကူးကို အင်္ဂလိပ်စာ စာစီစာကုံးအဖြစ် ချရေးတော့သည်။ ။

"ငပလီ ရွှေဝါချိုင်းစခန်းသို့ သွားမည်ဖြစ်သည်။"

"ရန်ကုန်မှ နေ လေယာဉ်ပျံကြီးစီး၍ သွားမည်။"

"ငွေလှိုင်းသောင်ပြင်မှာ ပြေးလွှားဆော့ကစားမည်။"

"ရေကူး၍ ဝလျှင် အုန်းရည်ချိုချိုသောက်မည်။"

"သမ္မတကြီး တည်ခင်းဧည့်ခံသည့် ညစာစားပွဲတက်ရောက်မည်။ သမ္မတကြီးနှင့် လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်မည်။"

စိတ်ကူးရသလောက် အင်္ဂလိပ်လိုလျှောက်ရေးသောအခါ မိတ်ဆွေများ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ ခေတ် အင်္ဂလိပ်စာအရည်အချင်းသည် "ကျွန်တော်ကျောင်းသို့သွားသည်။" ဆိုသော ဝါကျကိုပင် အင်္ဂလိပ်လိုရေးပါက I go to school တွင် go ၌ s ထည့်ရမှာ လား၊ es ထည့်ရမှာ လား၊ ဒီတိုင်းထားရမှာ လား သိပ်သေချာတာမဟုတ်။

အဆိုပါစိတ်ကူး အဆန်းတကြယ်များကို မိမိကိုယ်မိမိ ယုံကြည်လွန်ကဲသော စိတ်ဖြင့် အင်္ဂလိပ်လိုတွေ ချရေးလိုက်သောအခါ...

ဘယ်လောက်ညံ့ဖျင်းသော အင်္ဂလိပ်စာတွေ ရေးမိမှန်းမသိ။ အောင်စာရင်းထွက်သောအခါ ခါတိုင်းအင်္ဂလိပ်စာအမှတ် ၆၅၊ ၇၀၊ ၇၅... စသဖြင့်ရနေသော ကျွန်တော်အင်္ဂလိပ်စာအမှတ် ၄၁ မှတ် ဖြင့် မသဒ္ဒါ

ရေစာအောင်လာခဲ့သည်။ ။ အမှန်တော့ ထိုညမှာ ပင် ကျွန်တော်ချက်ချင်း သိပါသည်။ ။

အင်္ဂလိပ်စာကတော့ အောင်မှ အောင်ပျံ့မလားဟု စိတ်ပူစရာစပြုသည်။ ။ သို့သော် ထိုနေ့က အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း အရှိန်မသေသေးသဖြင့် နောက်နေ့တွင် ဖြေသော ဘာသာရပ်များ တွင် ဓာတုဗေဒတစ်ပုဒ်လုံး မှားသွားသည်။ ။ ဒါတောင် အောင်စာရင်းထွက်သောအခါ နောက်ပိုင်း အသိတရားများ စွာရပြီး အချိုးပြင်ထားသော သင်္ချာ၊ ရူပ၊ ဇီဝ သုံးဘာသာ ဂုဏ်ထူးထွက်သေး၏။

*

တက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်ပုံစံများ တင်ရသည်။ ။ ပထမ ဦးစားပေး-ဆေးတက္ကသိုလ်။

တစ်ပြားမှ မလျှော့။ ကျွန်တော့်မှာ ဒုတိယရည်မှန်းချက်ဟူ၍ ပင် မရှိ။ ။ ဆေးတက္ကသိုလ်ပဲ ရရမည်။ ဆရာဝန်ပဲဖြစ်ရမည်။ ဒီအတိုင်း ဇွတ်မှတ်ယုံကြည်ထားသည်။ ။

ဆေးတက္ကသိုလ်က ပြဋ္ဌာန်းစာအုပ်တွေရှာပြီး ဖတ်ထားနှင့်ပြီ။ လူရည်ချွန်စခန်းတုန်းက အဖွဲ့ (၈) တစ်ဖွဲ့တည်း အတူကျ၊ တစ်ဆောင်တည်းအတူနေခဲ့ရသော ဆေးကျောင်းသား ကိုတင်မျိုးဝင်းတို့ ဆီ သွားလည်သည်။ ။ လူသေကောင် ခွဲစိတ်ခန်းတွေ ဝင်ဖူးပြီ။ အပိုင်းပိုင်းပြတ်နေသော ဆေးစိမ် ကိုယ်ခန္ဓာရုပ်အလောင်းတွေ ကိုင်တွယ်ဖူးနေပြီ။ လူရည်ချွန်တုန်းက လေ့လာရေးသွားခဲ့သဖြင့် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးမှ ရုပ်အလောင်းခွဲစိတ်နေမှုများ ၊ တောင်ကြီးစင်စံထွန်းဆေးရုံမှ မေဆေးပေးခွဲစိတ် ကုသမှုများ မြင်ဖူး၊ တွေ့ဖူးပြီ။

မိမိကိုယ်မိမိ ဆရာဝန်တစ်ပိုင်းအဖြစ် ခံယူပြီးနေပြီ။ တက္ကသိုလ်ဝင် ခွင့်စာရင်းများ ထွက်လာ၏။ ဆေးတက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်မရ။ စက်မှုတက္ကသို လ်၊ ဒုတိယဦးစားပေးပဲ ဝင်ခွင့်ရသည် ။ ဆေးတက္ကသိုလ်ဝင်ခွင့်ရဖို့ က ခြောက်ဘာသာစုစုပေါင်း ရမှတ် ၄၁၁ မှတ်ရှိရမည်။ ကျွန်တော် စုစုပေါ င်း ၄၁၀ မှတ် ရသည် ။ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲရမှတ် ၁ မှတ်အတွက် ဘဝရ ည်မှန်းချက် အလုံးစုံ ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရသည် ။

နောက်တစ်ချက်က ၁၀ တန်းစာမေးပွဲသည် အောင်ပြီးလျှင် ပြန်ဖြေ ခွင့်မရတော့။

*

စင်စစ် စက်မှုတက္ကသိုလ်ကို ကျွန်တော် အတော်စိတ်ပျက်အားလျော့ စွာဖြင့် ရောက်ရှိလာခဲ့ ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျောင်းများ စဖွင့်ရက်များမှာ ပင် ရန်ကုန်စက်မှုတက္ကသိုလ်တွင် ပါမောက္ခချုပ်ဖြစ်စေ ပူပူနွေးနွေး ဆရာကြီး ဒေါက်တာအောင်ကြီးနှင့် ကျောင်းဆင်ဝင်ကြီးအောက်တွင် ဆိုသည် ။ လူရည်ချွန်စခန်းတုန်းက ဆရာကြီးသည် စခန်းမှူး။ စခန်းတွ င်း လက်ကမ်းစာစောင် ထုတ်ရာတွင် ဝိုင်းကူရင်း ဆရာကြီးနှင့် ရင်းနှီး နေခဲ့သည် ။ စခန်းမှာ တုန်းက ဆရာကြီးက "မင်း ဘယ်တက္ကသိုလ် တ က်မှာ လဲ" ဟု မေးသည် ။ ကျွန်တော်က

"ဆေးတက္ကသိုလ်တက်မယ် ဆရာကြီး" ဟု ဖြေခဲ့သည် ။

"ငါတို့ ဆီမလာချင်ဘူးလားကွ" ဟု ဆရာကြီးကမေးသောအခါ ကျွန် တော် ခေါင်းခါပြီး

"မလာချင်ဘူး ဆရာကြီး။ ကျွန်တော် ဆရာဝန်ပဲဖြစ်ချင်တယ်" ဟု ပြောခဲ့သည် ။

ခုကျတော့ သူ့ပါမောက္ခချုပ်ဖြစ်သော သူ့ကျောင်းထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို
တွေ့သည်။ ။

"ဒီရောက်နေလား"

"ဟုတ်တယ် ဆရာကြီး။ ကျွန်တော်ဆေးမမီဘူး"

ဆရာကြီးကရယ်ပြီး

"ငါတို့ ဆီကလည်းကောင်းပါတယ်ကွာ။ မင်းဝါသနာပါတဲ့ ကဗျာ
တွေ၊ စာတွေ ရေးလို့ ကောင်းတာပေါ့။ အဖော်တွေလည်း အများကြီးရှိ
တယ်"

ဆရာကြီးက နှစ်သိမ့်စွာပြောသည်။ ။ ကျွန်တော် မချီစွာခေါင်းညိတ်ရ
သည်။ ။ သို့သော် ဆရာကြီး၏ စကားသည် များစွာမှန်၏။

*

ကျွန်တော်ကသာ ကျွန်တော့်အကြောင်းနှင့်ကျွန်တော် စက်မှုတက္က
သိုလ်မှာ မပျော်ပိုက်သော် လည်း တကယ်တမ်းကျတော့ ကျွန်တော်တို့
တက္ကသိုလ်သည် အနုပညာသမားများ စုဝေးရာ
အနုပညာတက္ကသိုလ်ကြီးဖြစ်သည်။ ။ ကျောင်းက ဆရာများ ထဲမှာ လူသိ
ထင်ရှားအနုပညာဆရာကြီး တွေများ စွာရှိသည်။ ။ ဗဂျီအောင်စိုးဆိုလျှင်
ပန်းချီလောက၊ ရုပ်ရှင်လောကတွင် များစွာ ထင်ရှားသူ ဗိသုကာဌာနမှ
ဆရာကြီးဖြစ်သည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ လျှပ်စစ်အင်ဂျင်နီယာဌာနတွင် ဆရာဖြစ်သောဦးမိုး
အောင် (တက္ကသိုလ်မိုးဝါ)၊ မြန်မာစာဌာနတွင် ဌာနမှူးမှာ ဦးစိုးမြင့် [
မောင်လူခဲ (အင်းလေး)]၊ မြန်မာစာဌာနမှာ ကျွန်တော် တို့ အတန်းကို သ
င်ရသော ဆရာမ ပြုံး (မြေလတ်)၊ နောက် ကျွန်တော်တို့ တက္ကသိုလ်၏

မော်ကွန်းထိန်းဆရာ ဦးသက်လွင် (မောင်ငွေလှိုင်း) တို့ မှာ ထင်ရှားသော ကဗျာဆရာ၊ ဆရာမများ ဖြစ်သည်။ ။

မောင်ငွေလှိုင်း၏ "မြကျွန်းညိုညိုတက္ကသိုလ်" သီချင်းမှာ မြန်မာတစ်ပြည်လုံး မသိသူမရှိ၊ မခံစားမိသူမရှိ။ ကာတွန်း၊ ရုပ်ပြနယ်ပယ်မှာလည်း ဆရာဦးခင်အောင်ဖုဏ်းကို၊ ဦးအောင်မြင့် (ကြွေဗဟု နန်း)၊ ဦးမြင့်ဖေတို့ ရှိသည်။ ။ စာပေနယ်မှ "မစန္ဒာ"၊ ရုပ်ရှင်နယ်မှ "ကိုမြင့်" တို့ ကတော့ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းကို ရောက်ချိန်မှာ ၊ ကျောင်းပြီး၍ ကျောင်းမှ ထွက်ခွာစ။ အဆိုတော် ကိုခင်မောင်တိုးတို့ လည်း ကျွန်တော်တို့ ရောက်ချိန်မှာ မရှိတော့။ ကျွန်တော်တို့ အရောက်ချိန်ကျောင်း မှာ ရုပ်ရှင်နယ်မှ ထွန်းထွန်းနိုင် (နောင်ထွန်းလွင်)၊ စာပေနယ်၊ ကဗျာနယ်မှ မောင်စိန်ဝင်း (ပုတီးကုန်း)၊ ပုသိမ်ခင်လေး၊ မောရူးဆိုး၊ မောင်ချစ်ဆွေ စသည်တို့ ရှိနေသည်။ ။ ပန်းချီနယ်မှာ လည်း ကိုခင်မောင်သန်း၊ ကိုမျိုးမြင့် (မြတ်မျိုးမြင့်) တို့ ထင်ရှားသည်။ ။

ထို့ပြင် ကျွန်တော်တို့ ကျောင်း၏ ချစ်စရာဓလေ့တစ်ခုမှာ ပါမောက္ခချုပ်ဆရာကြီးမှ စ၍ မော်ကွန်းထိန်း၊ ဌာနမှူး၊ ပါမောက္ခ၊ ဆရာ၊ ဆရာမများအားလုံးသည် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ နှင့်တရင်းတနှီးရှိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။ ကင်တင်းထိုင်ခြင်း၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ခြင်းတို့တွင် ဆရာနှင့်တပည့်များ အတူတွေ့ရသည်။ ။ သို့သော် ဤသို့သော ရင်းနှီးသဖြင့် တပည့်များက ဆရာများ ကို အရိုအသေတန်သည့် အမူအရာမျိုး လုံးဝမရှိ။ ပကတိချစ်ခင်လေးစားကြ၏။

[သရပါမဂ္ဂဇင်း - အတွဲ (၂)၊ အမှတ် (၂)]

၂၀၁၀ ဖေဖော်ဝါရီလ

